

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 1

Ročník LXV

Leden/únor

Number 1

Volume LXV

January/February

2017

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

T. G. Masaryk *7. 3. 1850

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Dopis ministrov	7
Prohlášení Konsultativní rady	7
40 let otevření Sokolovny	8
Kronika naší jednoty v Sydney	10
Havel věčně živý	12
Kdo nám vládne...	14
Angloamerickou revoluci nelze...	16
O populismu a demokracii	19
Hladký brexit nebude	21
Rozhodujme o svém osudu	21
Kam se to řítíme?	23
Unie migranty dováží	25
Tomáš Garrigue Habsburský	26
Obamův rodný list	28
To snad není pravda!	30
Tak nevím...	34
Humor	36
Kino Ponrepo	37
Hádankový koutek	38
Letem světem	39
Perly a perličky	41
Několik črtů z mládí doma	42
Z tajů krás české řeči	44
Představení Volyňského divadla	46

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

1. 3. 2017

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

než jsme se nadáli, přikvačil rok 2017. Rád bych vám všem ještě jednou popřál všeho nejlepšího. Čím je člověk starší, tím mu jakoby čas běžel rychleji. Doufejme, že ani tento rok nás nepřekvapí nijakými zvláštními problémy.

Rád bych vás upozornil, že ve spolupráci s českým velvyslanectvím v Canbeře v našem sokolském Národním Domě má 12. března vystoupit umělecký soubor „Volyňské divadelní studio VODVAS“ s hrou „O šíleně statečném Ivánkovi“. Je tomu už dávno, kdy naposled prkna naší tělocvičny hostila divadelní představení.

Není také možno pominout jedno velmi pozoruhodné datum. 1. dubna se totiž má konat oslava 40tého výročí otevření sokolovny, našeho Národního Domu. Těšíme se na hojnou účast členů i nečlenů.

Nazdar! *Jan Jelínek*

NAŠE AKCE

Vzpomínkové odpoledne str. 8 & 9, **Dětský klub** str. 24, **kino Ponrepo** str. 37, **sobotní volejbal** str. 23 & 46, **divadlo** str. 46.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 45), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasilání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$7.40, ročně to je \$44.40 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 11. 2016 do 31. 12. 2016 celkem \$540, fond na údržbu Národního domu \$275. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 11. 2016 do 31. 12. 2016 celkem \$6,931.56, mimořádné \$225.50 na opravu zámku.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2017 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2017 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 11. 2016 do 31. 12. 2016:

Liška G	\$50	Galíček J	\$25	Nečas M	\$15
Huřták J	\$25	Dvořák J	\$100	Gajdošík M	\$25
Tichý V	\$150	P&J Kohout	\$150		
Midanko F	\$175	Friml D	\$75		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Dopis ministroví

Za Občanské sdružení Sedm paprsků **PhDr. Věra Doušová**,
statutární zástupce, ředitelka a zakladatelka krajauského festivalu

Vážený pan **Lubomír Zaorálek**,
ministr zahraničních věcí ČR

V Praze dne 2. 10. 2016

Na vědomí: vláda ČR, Stálá komise Senátu pro krajany žijící v zahraničí, vládní zmocněnec pro krajany, krajanské spolky, tisk

Vážený pane ministře,

Dne 2. 10. 2016 skončil jubilejní 10. ročník festivalu krajanů, který pořádáme s podporou MZV, dříve skutečnou, nyní jen formální a velmi nepatrnou.

Přehlídky se v tomto roce zúčastnilo 18 krajanských souborů a 600 účastníků, z toho 390 účinkujících.

K dnešnímu dni se festivalu zúčastnilo celkem 5800 krajanů z 19 zemí, včetně souborů ze severní i jižní Ameriky, z Afriky, Austrálie. Oproti minulým letům se festivalu účastní čím dál více mladých lidí; díky možnosti účastnit se festivalové přehlídky se do spolků hlásí stále více mládeže. Dle odhadu v Praze krajané utratili v ČR minimálně 11,6 milionů Kč, navštívili velký počet památek, přivezli do ČR podnikatele, atd. Krajané jsou velkými propagátory ČR, velkými investory, přivádějí do naší země obrovský kapitál a firmy; stejně tak „přenášejí“ naši zem ven do světa.

Přesto všechno, nejen Vaše ministerstvo (přes stále klesající finanční podporu festivalu), ale i celá politická scéna zůstává netečná vůči povinnosti morálně vnímat Čechy ve světě na stejné úrovni jako ty doma, a tím uskutečnit i ty zásadní kroky pro jejich asimilaci s domácí scénou. Vytvoření funkce vládního zmocněnce pro krajany byla pouze formální akce, neboť není vybaven žádnými pravomocemi.

Je pozoruhodné, že festivaly lokálního charakteru mají v České republice milionové rozpočty a dostávají také milionové dotace (viz akce FOS), zatímco krajauský festival je rozhodnutím vlády zařazen pod ministerstvo zahraničních věcí, a zcela zastrčen do pozadí. Co se týče státní podpory, není to ani procento toho, co pro takovéto festivaly dělají jiné země. Pro tento festival částka na ubytování 390 účinkujících na 4 dny ve výši 100 000 Kč prostě nestačí a vzhledem k tomu, že mi ani MZV, ani žádná vládní organizace nenabídla pomoc, byla jsem nucena si vzít půjčku 200 000, aby se kryly základní výdaje festivalu.

Proto jsem byla nucena sdělit krajanům, že tento jubilejní 10. ročník je naším posledním – čímž bude festival končit, ale zároveň posílám tento dopis – s plnou podporou Konzultativní rady Senátního výboru pro krajanské vztahy – všem krajanským spolkům a významným osobnostem našeho politického a kulturního života, jak doma, tak ve světě, aby se dozvěděli, že si na organizaci takové akce nenajde stát prostředky, a tak si důchodkyně musí půjčit peníze na to, aby se krajauský festival mohl vůbec konat.

Tento příklad je přesným odrazem postoje naší politiky k Čechům žijícím v zahraničí. Škoda, že nevěnujete větší pozornost našim krajanům, škoda, že si nevážíte práce, kterou jsme s vaší minimální podporou za 10 let udělali v oblasti krajanské politiky. Bylo to téměř zadarmo a mohli jste sklízet plody naší dlouholeté úspěšné dobrovolnické práce. Krajané se budou ptát, proč festival končí – Ti, kteří jsou zde, ti kteří tu byli, i ti, kteří se sem chystají.

následovaný úspěšným výsledkem...

PROHLÁŠENÍ KONZULTATIVNÍ RADY STÁLÉ KOMISE SENÁTU PČR PRO KRAJANY ŽIJÍCÍ V ZAHRAŇIČÍ

Ve dnech 19. – 20. 9. 2016 se v Praze v Senátu konala konference s názvem „Diaspora jako partner mateřského státu“, kterou uspořádala Stálá komise Senátu pro krajany žijící v zahraničí ve spolupráci s Českou školou bez hranic z.s. [Pozn. redakce: zapsaný spolek], Akademií věd ČR a Ministerstvem zahraničních věcí ČR. Během prvního dne vystoupili zástupci z 10 ministerstev ČR, Úřadu vlády ČR, AV ČR a diskuze byla zaměřena na meziresortní kompetenci a péči směrem k diaspoře žijící v zahraničí. Druhý konferenční den se věnoval příkladům z praxe a zkušenostem z jiných zemí a byl obohacen o vlastní zkušenosti Čechů žijících v zahraničí.

Konference došla k závěrům, že chybí koordinace všech činností směrem k diaspoře, které by bylo dobré propojit. Je potřeba na toto téma jednat s Vládou ČR, aby pověřila Ministerstvo zahraničních věcí ČR koordinací ministerstev v oblasti vztahu státu a diaspory prostřednictvím posíleného pracoviště zvláštního zmocněnce pro krajské záležitosti. Za vhodné je také určit na každém ministerstvu jednoho pracovníka, který by zastupoval a koordinoval práci ministerstva s pracovištěm zmocněnce pro krajanů žijících v zahraničí.

Po konferenci se konala mimořádná schůze členů Konzultativní rady při Stálé komisi Senátu pro krajanů žijících v zahraničí. Přítomní se rozhodli pro vydání třech bodů, které považují za klíčové, týkající se současného stavu tzv. krajské politiky. Členové KR pocházejí z České republiky a také z různých koutů světa. Reprezentují jak názory místních, tak také názory české diaspory žijící v zahraničí.

BOD 1

KR poznamenává, že po dobu 26 let stále chybí oficiální politické vyjádření vlády ČR a dalších vrcholných orgánů k místu, jaké zaujímají Češi žijící v zahraničí v zájmech České republiky. Je na politické reprezentaci, aby posílila vazby mezi Čechy žijícími v zahraničí a Českou republikou.

BOD 2

KR podporuje, pro posílení vztahů mezi zahraničními Čechy a mateřskou zemí, co nejrychlejší rozšíření a posílení pracoviště zmocněnce pro krajské záležitosti při Ministerstvu zahraničních věcí ČR. Pracoviště by mělo mapovat a koordinovat vše, co souvisí s krajanů, včetně vytvoření snadnější možnosti se účastnit všech voleb z ciziny, krajské kulturní akce, návrat a investiční možnosti krajanů do ČR.

KR žádá zavedení jednoduchých korespondenčních voleb pro všechny občany ČR žijící v cizině. Za hlavní považujeme narovnání volebního práva pro všechny; pro ty doma i pro ty venku.

BOD 3

KR si váží trvalé snahy Stálé komise Senátu pro krajanů žijících v zahraničí o posílení krajských vztahů. KR znepokojuje opakované odmítání iniciativ Senátu Poslaneckou sněmovnou, především v oblasti volebního práva. KR je přesvědčena, že pro změny je nezbytné zapojit větší množství zainteresovaných a významných osob včetně Čechů a krajských spolků v cizině.

KR si v této souvislosti uvědomuje svou klíčovou roli a hodlá důrazně podpořit veškeré aktivity, které mohou vést ke splnění společného cíle.

Za Konzultativní radu

MUDr. Martin Jan Stránský v. r.

Oficiální pozvánka Sokola Vzpomínkové odpoledne

Sokol Sydney Vás srdečně zve na „Vzpomínkové odpoledne“ k 40tému výročí otevření sokolovny, které se bude konat 1. dubna 2017 ve 2 hodiny odpoledne v Sokolském Národním Domě, 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest NSW

Budou promítány fotografie z různých sokolských sportovních a společenských akcí z té doby i z let pozdějších. Společně si zavzpomínáme na hezké chvíle a zážitky. Všichni členové a přátelé Sokola jsou vítáni, těšíme se na setkání!

Rezervace do 20. března 2017

Jana:

tel: H. **02 9130 8664**

mob: **0438 453 982**

Marta a Vašek Novákoví:

tel: H. **02 9130 6781**

mob: **0434 190 588**

Vláša Bohdan:

e-mail: araluen.vlad@gmail.com

Marcela a Jirka Dobrovských:

e-mail: gmdobrov446@gmail.com

Ve Věstníku září/říjen 2016 jsem si se zájmem přečetla úryvky z kroniky bratra Kabáta, která svědčí o bohaté historii Sokola v Sydney.

Dnes chci připomenout neméně důležitý mezník v sokolském dění a to 40té výročí otevření Sokolovny, nazývané rovněž sydneyjským Národním domem, dnes i s označením Frenchs Forest Sokol Club. Otevření se konalo 2. 4. 1977.

Nemusím připomínat, že této události předcházelo mnoho hodin neúnavné práce dobrovolníků a vyřizování úředních záležitostí spojených se stavbou nebyl také lehký úkol. Bohužel hodně členů, kteří stáli u kolébky a zrodu sokolského Národního domu a kterým dodnes patří náš obdiv a dík, není už mezi námi. Jsou však pamětníci, kteří vědí, jak pálilo slunce do zad na hřebenu střechy a jak bolela otačená kolena při pokládání podlahy. Někteří dnes už nejsou členové Sokola, ať už z důvodů zdravotních či osobních.

Navrhuji proto Reunion pro všechny, kteří v té době, a v době která následovala, aktivně přispívali k chodu naší Sokolské jednoty v Sydney. Nejvhodnější datum by byla sobota 1. 4. 2017, den před výročím.

Se sokolským „Nazdar!“ sestra Marcela Dobrovská, Mudgee

7. 12. 2016

KRONIKA NAŠÍ JEDNOTY V SYDNEY (4)

Z pera Bořka Šindlera

V roce 1951 to bratr kronikář dotáhnul skoro na deset stránek, a v těch se opravdu dočítáme to i ono. Hned v prvním odstavci se dovídáme, že první ustavující schůze výboru se toho roku konala „v restauraci Premiér na William Street“. Takže dovedli tehdy sestry a bratři spojit užitečné s chutným a příjemným – Premiér byl tehdy asi nejpopulárnější restaurací Čechů v Sydney. Dnes již i sám ten výklenek ve William Street dávno zaniknul, ale tehdy tam bývalo opravdu české eldorádo. Nu a představte si – vídeňský řízek s bramborovým salátem tam byl za pouhých 10/6, za deset šilinků a sixpence! Dobrý řízek s dobrým salátem. To holt byly časy, a o víkendech se v Premiéru dalo posedávat při zákuscích a kávě celé hodiny... Odpoutejme se však od českých dobrot. Z německých uprchlických lágrů bylo do Sydney dopraveno „asi 200 svazků knih ve stavu dobrém, a bratr Baxant byl pověřen funkcí knihovníka“ – dnes už tudíž víme, že prvním knihovníkem jednoty byl bratr Baxant a posledním, až do nedávna, bratr Ray Černý. Leč nepředbíhejme. Poznamenejme ale, že v tradici sokolstva bylo vždycky i pěstování četby dobrých knih a sokolská knihovna nebyla nikde nižádnou zvláštností... Ve výboru tou dobou došlo k různým menším změnám, leč větší změnou bylo, že se přestalo cvičit v tělocvičně YMCA. „V náhradu za cvičení se výbor usnesl pořádat měsíční sokolské besedy s kulturním a debatním programem“. To však bezpochyby nevěstilo nic dobrého – necvičit a jen debatovat? Bratr Kramář přebírá funkci vzdělavatele, zatím co jeho zapisovatelství přebírá bratr Dočkal. Jak vidno, o změny ve funkcích opět nebyla nijaká nouze. Sestra Scottová se vzdává funkce jednatelky „udávajíc jako hlavní důvod jednání a duch v jednotě neodpovídající jejímu přesvědčení a citění“. Nu, nic nového pod českým spolkovým sluncem. Změny byly, jsou a budou, pokud Češi byli, jsou a budou. Však to víme, však to známe! Jednatelskou funkci, pravděpodobně, převzal br. Starosta Vávra.

Snad nejdůležitějším sdělením v tomto počátku tohoto dílu Kroniky je uvedeno, že „6. března byla založena nejmladší jednotka v Austrálii v Adelaide“. Tudíž i přes veškeré potíže a nedostatky se sokolství v Austrálii přece jen rozrůstalo. Ustavení výborů se měnila, lidé se stěhovali sem a tam, jak už to nesla tehdejší doba sama sebou. Našinci ještě nevlastnili ani domy ani byty, o něž byla všude po Austrálii ohromná nouze, a tak docházelo k častým přesunům. Jednou tam, jindy onde... Zajímavou zprávu najdeme na stránce 29: „1. 8. 1951 zahájil Důstojný pán St. Mika, římsko-katolický duchovní, první krajanské bohoslužby.“ To je opravdu pozoruhodné – zaznamenat v sokolské kronice zvěst o římskokatolickém faráři, nebylo to však pozoruhodné nadmíru – například velmi silně katolicky cítící rodina Maříkova byla taktéž prostoupena duchem sokolství, a v Sokole pilně činná. O tom však až později. Dnes si na té devětadvacáté stránce povšimněme jednoho odstavce tykajícího se chování české mládeže – a znovu si jen uvědomíme, že české rčení Ať se mládí vydovádí, si nikdo nevymyslel jen tak pro nic za nic: „Bratři inženýři Jílek a Rokyta vypracovali memorandum týkající se chování československé mládeže, hlavně mladých chlapců. Stěžují si, že tito svým chováním – nedodržováním kontraktů, způsobem oblékání, nechutí k práci, která pak vede k zločinnosti a konfidentství sydneyjskému československému konzulátu – dělají jen ostudu celé československé skupině. Navrhují utvoření vlastní komise za účasti všech krajanských organizací a spolků, která by si tuto záležitost vzala na starost. Do této komise za Sokol byli zvoleni bratři Federman, Jílek, Rokyta a Šalamoun“. Takže nebylo nijakého nedostatku snahy o udržování dobrých mravů. O tempora, o mores! Ovšem konfidentství a docházení na komunistický čl. konzulát s donáškami informací bylo velmi závažným problémem, a ten nepřestal trvat po celou dobu nesvobody. To samozřejmě platilo všeobecně nejen o některých členech sokola.

Nu, ta devětadvacátá stránka je opravdu plnou prstí informací o dění v roce 1951. Dočítáme se tam rovněž, že „ve dnech 8. a 9. prosince v Adelaide byl právoplatně ustaven Australský okrsek T. G. Masaryka. Starostou byl zvolen bratr Příbyl z jednoty Melbourne, místostarostou bratr Trávníček z Adelaide, jednatelkou ses. Chaloupková z Melbourne, vzdělavatelkou sestra Scottová-Čermáková ze Sydney, náčelníkem bratr Maek z Perthu, náčelníci ses. Marková z Perthu“, a následuje výčet členů výboru. Ač to tak není pojmenováno, z textu vyplývá, že muselo jít o celoaustralský sjezd nově založené župy sokolstva, jehož se již zúčastnili delegáti z několika států... Ku konci roku 1951 se pak dočítáme, že „Později vyšly hlasy, aby

se svolal okrsek, ale k tomu již nedošlo“, tak to čteme v předposlední větě zápisu toho roku. Věta poslední je nesena lehkým tonem: „Na ukončení roku jednota blahopřála druhému sokolskému páru – manželům Baxantovým“ – a tímto blahopřáním zápis z roku 1951 končí.

Kronikář poctivě zaznamenává data konání schůzí konaných onoho roku opravdového sokolského vření na půdě australského kontinentu. Naši lidé měnili bydliště, přemísťovali se semotamo, jednou je bylo vidět zde, jindy onde. Mění se tedy i složení členstva a členů výborů jednotlivých jednot. Náš kronikář si ovšem především všímá záležitostí v jednotě sydneyjské. Snad se upamatujete na poznámku o vůbec první zmínce v Sydney na ustavení sokolské jednoty – a k té došlo v bytě manželů Sloukových v jejich domovním bytě v „CUSA Housu“. A již příštím rokem čteme v zápisu kronikáře, že Olga/Olunka/ Slouková byla o rok později zvolena místostarostkou, a Zdeněk Slouka jednatelem sydneyjské jednoty. Sloukovi ovšem potom později odpluli do USA, když jim „došlo americké visum“, Zdeněk se tam stal universitním profesorem, a tak byla jejich sokolská činnost pro naši jednotu definitivně ztracena. Na pobyt v Sydney potom po mnoha dalších letech profesor Slouka vzpomíná ve své již v Praze vydané knize vzpomínek. Jen ale nepředbíhat, jen nepřeskakovat do budoucna!

Vyloupněme si zde přece ještě z Kroniky však tuto jistou pozoruhodnost z jedné schůze tehdy konané, na níž se již také objevuje jméno bratra Jiřího Doležala: „Na této schůzi se opět uvažovalo vážně o cestách, kterými by se měla jednota ubírat, jak propagovat, sehnat tělocvičnu, jak upravit sokolské besedy, aby byly více navštěvovány, jak se zachovat k nabídce spolupráce s New Settlers league, zda se z propagačních důvodů má jednota zúčastnit akce Australského Červeného Kříže a pod. ... Mezitím se v každé schůzi mluví o ustavení župy T. G. Masaryka v Austrálii a navazují se písemné kontakty a návrhy s ostatními jednotami.“... Velmi zajímavý je tento další zápis kronikáře: „Některé jednoty, jakmile se dověděly, že Sydney má knihovnu, žádaly, aby se tato stala majetkem župy, a do jejího ustavení aby naše jednota sama část knih rozdělila ostatním jednotám jako knihovnu putovní, takže by se časem všechny knihy vystřídaly po všech jednotách. Hlavně měla zájem jednota Perth, a shora uvedený návrh vyšel od nich.“. Jak se však zdá, sokolská knihovna zůstala ve správě a vlastnictví naší jednoty v Sydney. A dobře tak.

Docházelo tehdy i ku společným vycházkám? Docházelo a poslechněte si: „20. Května skupina 8 bratrů a sester ... si udělala vycházku, kterou kronikář Dočkal zaznamenává do sokolské činnosti. Sešli se v Hyde Parku a dostali se až na Rushcutter's Bay. Počasí bylo nevlídné, poprchávalo a důvod cesty byl nalézt vhodné hřiště pro volejbal. Hřiště našli, a hned v následující schůzi si bratři nechali schválit zakoupení míče, sítě a přenosných stojanů na síť“. ... Došlo tehdy i ku změně v osobě kronikáře. A věřte nevěřte, dočítáme se dnes toto: „Po odchodu bratra Dočkala do Canberry byl zvolen kronikářem br. Kramář, ale nenapsal ani řádku“!

Roku 1951 se z Prahy vrátila mladá australská houslistka Gloria Foley, a byla požádána zdejšími sokoly, aby upořádala pro naši jednotu koncert. Zřejmě to odmítla, a koncert se nekonal. Úspěch však měl návrh na uspořádání letního tábora pro „naše děti“. Ten uspořádán byl, a to „zásluhou pátera Miky v Broken Bay...“ – a Rada Svobodného Československa na něj přispěla padesáti librami... Na stránce 27 se též dočítáme: „15. září odpoledne byla v sále rozhlasové stanice 2GB uspořádána slavnostní schůze k uctění památky obou našich presidentů pod názvem Tesklivé září. Program byl skutečně důstojný, a kromě proslovu bratra Vávry o TGM a Dr. Benešovi, a bratra Federmana o Janu Masarykovi, několik recitací, písní s doprovodem klavíru a klavírní sólo ukázaly, že jednota dokáže pěknou věc, společně se Sdružením v Sydney.“

Snad bych ještě ze zápisů z roku vybral dvě zajímavosti. Především: „Oslava 28. října byla opět uspořádána společně s Československým národním Sdružením. Podle kusých poznámek v dokumentech tato oslava byla ještě hodnotnější než ono Tesklivé září... Vzpomínka konala se opět v sále rozhlasové stanice 2GB...“. Pokud se já sám pamatuji, zdejší sokolové – tak jako sokolstvo všude po světě – nikdy neopomínali vzpomenout československého státního svátku národního osvobození – a bývalo vždy samozřejmostí oslavit jej důstojně. Tak je tomu dodnes... A měl bych snad zakončit vzpomínání na rok 1951 pozoruhodnou poznámkou kronikáře o tom, že „...australská polovládní instituce New Settlers League navázala kontakt s jednotou.“

Velmi srdečným způsobem nabídla přistěhovalcům pomoc v existenčních usídlovacích problémech, navrhovala pořádání bezplatných jazykových kursů a zvala reprezentanty jednoty na 'afternoon coffee' party“!

Z této rekonstrukce tehdy ztracené kroniky a archivu vyplývá, že naše sydneyjská jednota prošla rokem 1951 v plné síle a ve spolupráci s pohostinnými a přátelskými australskými úřady. Jednotliví členové australské veřejnosti se však tou dobou stále ještě nepřestávali pošklebovat a osopovat na každého, kdo na ně hovořil „s akcentem“. Trvalo hezkých pár let, než v těchto úzkoprsých postojích došlo k podstatné změně...

Havel věčně živý

Neviditelný pes 8. 10. 2016

Vlastimil Podracký

Nedožitě osmdesátiny našeho prvního polistopadového prezidenta nás nutí k zamyšlení nad jeho osobou. Nelze zpochybňovat jeho zásluhy v protikomunistickém odboji, ani jako symbolu převratu k demokracii. Ovšem s přibývajícím časem je pro pamětníky nepochopitelná stále se stupňující jeho sláva. Proč zrovna Havel?

Trochu minulosti

Je pravda, že Václav Havel vstoupil do protikomunistického odboje v době, kdy nebylo nic jasné, kdy se ještě zdaleka nevědělo, jak souboj Západu a komunistického bloku dopadne. Nemůžeme tedy říci, že by to nebyl statečný a odhodlaný člověk. Nemohl předpokládat nic jiného, než že zůstane neznámým pěšcem na šachovnici dějin, pohřbeným u zdi hřbitova v zapomenutém hrobě. Že se tak nestalo, může děkovat úplně jinému vývoji mimo svoji osobu a její možnosti.

Nicméně za komunistického režimu byli lidé, kteří nepoměrně více trpěli, a to i v posledních letech, třeba Vladimír Hučín. Po převratu neměl V. Havel žádný plán, neměl jasnou představu, co dělat, přechod ke kapitalismu za něj udělali druzí (pravicové strany), stát zachránili před jeho naivním bratříčkováním s kdekým také druzí a jeho vstřícnost v rozdávání a omlouvání museli druzí korigovat. Čekal jsem, že něco řekne, že vytýčí nějaký program, ale on chodil po pražských panelákových sídlištích a vyjadřoval se k jejich ošklivé architektuře. Měl vlastně představu, jaké domy stavět a jak je stavět, ale hlavně za co je stavět?

Jeho hry pronikly do světa, i když opět nevím, co bylo na nich tak převratného, zda by o ně vůbec někdo zakopl, pokud by nebyla vůle ho podpořit. V zahraničí byly emigrantské časopisy, spousta intelektuálů a vyšlo mnoho vynikajících knih (Jan Beneš, Kundera, Forman, Škvorecký, Milo Komínek atd.). Jak zásluhami v protikomunistickém odboji, tak i osobnostními kvalitami byli lidé, kteří jej převyšovali. Tím ovšem nechci říci, že byl neschopný vést Chartu, že svoji práci odbojáře nedělal dobře. Horší bylo jeho chování státníka, ale to mu zase nelze příliš vyčítat, protože vhodnější osoby se asi jen tak snadno nenacházely. Přesto zůstává otázka: proč zrovna Havel?

Nicméně asi je zapotřebí přiznat, že se spojily čtyři okolnosti – byl poněkud známý v zahraničí, byl v Chartě, měl od filozofa Patočky jakousi filozofii (dovedl jednat, dovedl říct něco smysluplného, dovedl sestavit proslov) a byl, možná ne zcela náhodou, ve správný čas na správném místě. Přesto je jeho dnešní kult nepochopitelný bez notné dávky představy, že jde ještě o něco jiného.

Fakta zrodu celého listopadového převratu, která už pomalu všichni znají, mnohokrát opakovaný příběh střetu na Národní třídě; studenti zavedení na místo agentem tajné služby, zrod Občanského fóra a další, nevyprávějí o nějaké nezávislé, zcela spontánní revoluci, ve které by Havel se samopalem a praporem riskoval život na barikádě. Spolupráce některých sil starého režimu byla zřejmá. Převažujícím faktorem převratu byl nezájem starý režim bránit, spíše jen jej nějak změnit. Jak, to nikdo nevěděl. Spíše se experimentovalo a žonglovalo s osobami; za dveřmi stály davy, které křičely: „Havel na hrad.“ Přitom ho většina lidí vůbec neznala. To je, jako když skupina roztléskávačů začne tleskat. Ostatní potom tleskají, aniž by věděli proč. Komunistické sdělovací prostředky předvedly novou ikonu v televizi, odkud byla organizována shromáždění. Nemluvil špatně, vlastně jen to, co všichni věděli – a úspěch byl zřetelný už tím, že byl první, kdo začal s jinou rétorikou, než byla

komunistická, ale hlavně že mu tenkrát ještě komunistické sdělovací prostředky poskytly prostor.

Havel proslul svým srdíčkářstvím, svojí všeobjímající láskou, kterou vyjadřoval jako svoji hlavní ideu. Havel přitom mnohé myšlenky nehájil jako takové, ale jen v závislosti na svých přátelích na Západě. Pacifista schválil bombardování Srbska, třebaže bojoval proti utlačování tibetského národa, neodsoudil vyhnání většiny Srbů z Kosova po obsazení jednotkami NATO, nezajímalo ho utrpení křesťanů v Súdánu a problémy po americké okupaci Iráku. Prostě jen a jen přesně to, co chtěli jeho přátelé na Západě, nepostavil se v žádné kauze jinak než Albrightová, nebyl bojovníkem za opravdovou pravdu, ale jen za tu, kterou si jeho přátelé přáli. Havel byl pěšákem v daleko širší ofenzivě než jen proti komunistům. Byl pěšákem fronty multikulturalismu a globalizace, plnil úkoly, pro které byl dosazen na místo, které zastával.

Své úkoly plnil dobře pro své soukmenovce v idejích, nikoliv přednostně pro národ, jehož byl prezidentem. Nemyslím si ovšem, že by to dělal pro přímý osobní prospěch nebo měl nějaké záškodnické myšlení. Byl nejspíše opravdu přesvědčen, že koná dobro. Přátelé pro něj znamenali více než národ, který zastupoval. Národ má z něj prospěch jen odvozeně, může se přizívat na jeho slávu. Ale tato sláva je problematická o to více, že je slaven jako antikomunista a zároveň jako srdíčkářský globalista. Tyto dva ideály ovšem nejsou shodné a jejich splnutí v jedné osobě je manipulativní. Antikomunisté očekávali od něj nějaké ráznější jednání proti zakukleným komunistům, nikoliv pouze srdíčkářský pacifismus, který se u něj nakonec ukázal selektivní (jen pro někoho a pro něco).

Havel nemusel řešit velká dilemata. Jako prezident státu, který se zařadil bezvýhradně do západního světa, nemusel se vyhraňovat proti něčemu, co by bylo v rozporu se světovými trendy, něco bojovného, něco „proti všem“, už dávno před svojí kariérou vešel do proudu, kterým se už nesl až do konce, nevystoupil z něho jako Václav Klaus, když viděl, že zahýbá jinam, než si přeje. Nevymyslel nic nového, převzal západní levicový liberalismus, dal jeho myšlenkám hloubku svojí „láskou“ a vyjádřil je bez pochybností a upřímně. Potom už stačilo jen souhlasit a hájit ty, kdož ho vyzdvihli. Ale přesto se domnívám, že to dělal s přesvědčením, že ho k tomu přímo nikdo nenutil, nebyl mistrem manipulace ani přetvářky; jednal opravdově.

Havlův odkaz

Co vlastně představoval Václav Havel poté, co odsoudil komunistický režim, který odešel velmi rychle na smetiště dějin, aniž by nějak dál zacláněl? Znamenal to, co se nazývá dnes havlismem nebo srdíčkářstvím a co je zapotřebí zařadit do širších ideových souvislostí. Není to v podstatě nic jiného než levicově liberální, nazývané někdy též neomarxistické, myšlenky: Relativizace – rovnost hodnotného a nehodnotného (všechno je rovné, všechno je stejné; rovnost všech kultur a lidí všech ras, národů a náboženství nikoliv jen institucionální, ale i faktická, neschopnost vytýčit meze nepřipustného jednání – tolerance se mění na akceptaci mnoha dříve nepřipustných jednání). Přehnaný individualismus – zaměření jen na jednotlivce a jeho užitek – lidská práva bez povinností, jakési odloučení od kolektivů rodiny, obce a národa, nezodpovědnost k zájmům společenstva, jakési beznárodní, snad kosmopolitní smýšlení. Hédonismus – užívání života bez ohledu na budoucnost.

Všechno to jsou ideály, které se vejdou do srdíčkářství, do všeobjímající lásky, kterou se všechna tato jednání vysvětlují. Je to inflace lásky, která není soustředěna se značnou mírou výlučnosti na podstatná společenstva představující domov (rodinu, obec, národ), ale na všechny dosažitelné objekty rovně (hodnotné objekty dávající život a vytvářející prostředí jsou rovny nehodnotným, vnějším, cizím; zásluhy se neuznávají, všichni jsou si rovni – záslužná činnost s výchovou dětí v rodině není hodnocena a je rovna homosexuálnímu a jinému neplodnému vztahu. Proto vidíme dnes, zvláště ve vztahu k migrantům, jak je srdíčkářství (sluníčkářství) nebezpečné; srdíčkáři totiž nežijí doma, jejich láska není výlučná pro domov a rodinu, ale je všeobjímající. Nebo dnes diskutovaná tzv. inkluze ve školství je typickým příkladem relativismu, jehož jediným argumentem je humanismus, láska, srdíčkářství. Výsledkem je ovšem popření odměny za práci, žáci se odměňují za to, že jsou poškození. Vše to je velmi divná, avšak stále více ze zahraničí prosazovaná ideologie, o které si nelze myslet nic jiného, než, že je nástrojem zániku evropské civilizace. Havel byl předzvěstí tohoto myšlení, toto myšlení zavedl a dodnes je jeho představitelem. Proto

je tak oslavován především v cizině a doma potom jen stejně smýšlejícími relativisty. Havel je nejenom ikonou převratu, je i znamením doby. Je přesně obrazem názorové orientace doby globalismu a kosmopolitismu. Jeho žáci v „pražské kavárně“ to opakují, nikoliv ovšem s onou opravdovostí a bezelstností, protože doba je jiná a srdíčkářství (sluníčkářství) nelze zařadit do života bez pokrytectví a nepravdy. Tito pokračovatelé ovšem už o nebezpečnosti srdíčkářského relativismu a kosmopolitismu vědí, už jsou zkušenosti dokazující jeho zhoubnost (rozklad rodiny, vítačství cizích příslušníků, rozpad občanského vědomí, neschopnost se bránit, přednost osobních zájmů před společenskými atd.), už jsou tu státy (Polsko, Maďarsko), které se i politicky proti tomu stavějí. Nejhluchněji se proti tomu staví Trump. Proto jsou tito dnešní havlisté zodpovědní za svoje jednání. Havel to ještě nevěděl a naivně se mohl domnívat, že koná dobro.

Havel dnes

Dnes, když nastává určité kopání příkopů, kdy na jedné straně stojí kosmopolité a na druhé nacionalisté, se dodatečně projevuje Havlova závislost na jeho přátelích globalistech. To byli Clinton a Albrightová, nikoliv konzervativci Reagan a Bushové. Dnes v zápase mezi globalistkou Clintonovou a americkým nacionalistou Trumpem se najednou Havel hodí. Najednou má nejen bustu v Kongresu, ale i další artefakty jeho slávy u nás. Nevyzdvíhal jej Bush, ale vyzdvihují jej globalisté, Obama a jeho pokračovatelé. Naši globalisté jsou tedy v boji amerických voleb zařazeni. Tažení proti nacionalistům je zřetelné, naše sdělovací prostředky o Trumpovi nic dobrého neřeknou, Havel je dalším nábojem v brokovnici na Trumpa.

V situaci, kdy se kácí modly kosmopolitismu a nacionální tendence hýbou euroamerickou civilizací, Havel spíše pomníky získává, ale jen díky jeho využití na jedné straně fronty. Nevíme sice, jak boje dopadnou, přesto je selhání Havlova kosmopolitního ideálu jasné, srdíčka a sluníčka se ukázala jako falešné zbraně nezodpovědných beznárodních pacifistů a escapických pseudohumanistů, otevřený krásný laskavý svět lidí bez národní identity, líbajících se davů všech barev pleti a všech náboženství, se stal iluzí po zeslábnutí vojenských kontingentů západní civilizace a končí drsnou realitou setnutých hlav odpůrců islámu.

Závěr

Ale přesto nelze Havla zavrhovat, byl poctivým antikomunistou, opravdovým bojovníkem za svobodu a demokracii a jen proto si zaslouží úctu. Že se chytil kosmopolitního pacifismu poté, co starý režim zanikl, nelze zcela vyčítat, nebyl sám, kdo se neorientoval v západním světě a naběhl tomu, kdo se momentálně jevil jako nejsilnější a nejpokrokovější. Bez všech těch oslav a bust by byl s pravdivým výkladem přesto stále význačnou osobností našeho národa a uměle vytvářené svatozáře sloužící někomu zcela jinému mu spíše škodí na domácí půdě.

Letošní 28. říjen a kdo nám vládne

Neviditelný pes 26. 10. 2016

Miloslav Bednář

Aféra s dalajlámou kolem udělování státních vyznamenání prezidentem Zemanem k 28. říjnu ukazuje mnohem víc, než jen to, že a jak se politici a média s vervou pustili do zápasu o předhozenou kost. V první řadě aféra předvádí, kolik podstatného ke své škodě nevíme o tom, co vlastně 28. říjen znamená a bude znamenat pro smysl naší existence, a jak nesmlouvavě nás proto den státní nezávislosti testuje a soudí.

Stručně řečeno, 28. října 1918 se zrodila naše plnohodnotná státní a občanská svoboda. Zrodila se z tisíců obětovaných životů československých legionářů a životně riskantního úsilí našich politiků v dosud nevídaném dramatu čtyřleté světové války. Vznikl tak nově vydobytý svět pro důstojný, protože konečně plně svobodný, demokratický život. Svobodný život našich tehdejších předků, jejich následovníků, a nyní nás samotných. Naše svoboda se zrodila z velké války. A to se u nás, a žádnou náhodou, poté zatím dvakrát opakovalo, jak u druhé světové války, tak u světové studené války. Všechny tři světové války pro nás skončily osvobozením a následným, časově tak či onak dlouhým či krátkým životem ve svobodě. Osvobozením geo-

politicky rozhodujícího prostoru mezi Německem a Ruskem. Čas svobody nám byl od 28. října 1918 vyměřen na téměř dvacet let. Podruhé to byly ani ne tři roky. A nyní se již dost vážně hraje o délku našeho třetího svobodného období moderních dějin.

Jaký ale byl smysl svobodné existence, již jsme původně, tedy 28. října 1918, získali ze světové války, tehdejšího legionářského hrdinství v ní, a vůbec celosvětového válečného zápasu proti antidemokratickému Německu a jeho životně nepostradatelnému Rakousko-Uhersku? Jaké to byly ideály, z nichž se po téměř třech staletích z krve obnovila naše státní svoboda a jimiž se udržuje při životě? Tomáš Garrigue Masaryk je formuloval dost srozumitelně: Demokracie jako názor na život, nejen lidsky nedokonalý demokratický politický systém. Taková demokracie a svoboda znamenají úctu k druhému kvůli tomu, co se v každém z nás vztahuje k věčnosti. A demokratický politický systém samostatného státu je tu z tohoto filosofického hlediska kvůli naší svobodě. Je jejím občanským prostředím. Jeho smyslem je tedy svoboda. To nikdy nebude samozřejmé, ale jediné kvůli tomu stojí za to žít. 28. října 1918 k tomu naši předchůdci dostali draze vykoupenou příležitost.

Světovou válku tehdy ve prospěch demokracie a naší demokratické svobody rozhodly Spojené státy americké, které do r. 1917 do evropských konfliktů nezasahovaly. Masaryk USA dobře znal, a proto věděl, že to Wilsonova Amerika se svobodou a demokracií, na rozdíl od Německa nebo Ruska, myslí vážně. Na rozdíl od našich dnešních, ruské diktatuře posluhujících antiamerických křiklounů od komunistů po libertariány také věděl, že USA, na rozdíl od nás, od svého vzniku úspěšně pokračovaly ve svobodně zvolené cestě. Na cestě, kterou nám znemožnil po staletí trvající vnější rakouský útlak a násilí. A dobře věděl, že proto právě Američané chápou demokracii jako názor na život. Na rozdíl od Německa, Rakousko-Uherska a Ruska. A právě proto, z takto chápaných demokratických důvodů, viděl Masaryk v USA nám nejbližší demokratickou republiku. Ne kvůli velmocenské autoritě, ale kvůli příkladu demokracie a svobody jako sdílenému životnímu názoru a způsobu.

Po sedmdesáti letech se americký nátlak na ruskou komunistickou diktaturu reaganovskou zahraniční politikou ve středovýchodní Evropě v r. 1989 ukázal, podobně jako v r. 1918, jako vítězství demokratického světa. Tentokrát ve studené světové válce. A tak i od nás vyhnal ruské, a vůbec komunistické utlačovatele. Jejich dnešní putinovští pohrobci dělají vše pro to, aby se opět zmocnili i dávné československé kořisti z r. 1948 a 1968.

Co s tím má společného dalajlámovská aféra? Nemálo. Ukazuje totiž, že o středo-evropskou kořist má zájem i čínská komunistická diktatura. A proto se i snaží významně ovlivnit českou politickou scénu. Na druhé straně je dalajláma budhistická, celosvětově uznávaná duchovní autorita, výhradně nábožensky reprezentující čínskými komunistickými vládci od padesátých let soustavně znásilňovaný tibetský národ. A právě životně nezbytný vztah duchovního života a politiky je podstatná skutečnost, kterou Masaryk jako zakladatel a první prezident československého demokratického státu velmi dobře chápal. Tuto skutečnost ale například prezident Zeman nechápe vůbec, jak to i výslovně potvrdil v neděli vysílaném televizním rozhovoru pro televizi Prima. Nejen jemu je tedy z českých politiků po této nesmírně důležité stránce smysl našeho Dne nezávislosti 28. října cizí.

Jestliže naše politická reprezentace dává přednost v daném případě čínským penězům před smyslem svobodné české státnosti, přijdeme nakonec jak o stát, tak o peníze. To se ale zdaleka netýká jen servility ke komunistické čínské diktatuře. Právě tak morálně a politicky trapné je odmítání sankcí proti agresivní ruské diktatuře a přijímání významné ztráty státní svobody v Evropské unii.

28. října je na místě se zeptat, zda jsou občané České republiky svrchovaným vládcem svého demokratického státu. Pokud si sami nedáváme všechny své zákony, pak ne. Pokud ustupujeme nátlaku mocných a bohatších, pak ne. A tak tomu bohužel nyní je. Nejen problém s dalajládou nám říká, kdo jako stát jsme, kam směřujeme a kdo nám to vlastně vládne.

Autor je filosof

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK \$25?

Angloamerickou revoluci nelze izolovat Neviditelný pes 14. 2. 2017

Miloslav Bednář

Na listopad nedávno započatého roku připadá dvacáté osmé výročí sametového revolučního svržení komunistické totalitní diktatury a začátek poklidné obnovy ústavně demokratické občanské a státní svobody. Tehdy jsme se po téměř dvaadvaceti letech nesvobody a neexistence demokracie opět stali svobodným, to znamená samostatným svrchovaným státem.

Jsme jím i dnes? Závažné pochyby jsou na místě. A poslední dobou dost viditelně zejména v porovnání s děním ve Velké Británii, jež se v referendu rozhodla odejít z Evropské unie, a některými souvisejícími výroky předsedy naší vlády, odsuzujícími již možnost samotné debaty o uskutečnění takového referenda u nás. Rozhodujícím hlavním důvodem pro volbu britských občanů odejít z Evropské unie totiž bylo opodstatněné vědomí ztráty státní svobody, samostatnosti a svrchovanosti, jež členství v Evropské unii způsobuje. Jak by asi takové rozhodování dopadlo u nás?

V první řadě je na místě se zeptat, proč to byli právě Britové, kdo v referendu 23. června loňského roku zatím jako první v dějinách Evropské unie za svůj stát takto rozhodli. Určujícím důvodem je silné a dějinně hluboce a pevně zakořeněné vědomí nedotknutelnosti občanské a státní svobody jako rozhodujícího smyslu vlastní existence. Taková skutečnost u Britů zcela zřetelně převyšuje význam jinak orientovaných úvah a z nich plynoucích pochybností. To ale znamená, že se britská demokratická politická kultura ukázala jako kultura vyššího řádu než politické kultury ostatních členských států Evropské unie. S britskou politickou kulturou se v Evropě může poměřovat jedině demokratická kultura švýcarská, jež zcela přirozeně způsobila, že ve Švýcarsku je vstup státu do Evropské unie nemyslitelným a zásadně nepřijatelným krokem do politického područí.

Možnost vystoupit z Evropské unie se tedy ukazuje jako lakmusový test demokratické občanské vyspělosti států Evropy. A netýká se zdaleka jen Evropy. Byl to např. nynější americký prezident Donald Trump, kdo nadšeně přivítal a ocenil červnové rozhodnutí Britů odejít z EU. „Vzali si svou zemi zpět,“ zněl tehdy jeho komentář. Britská volba proti členství v Evropské unii Trumpa výrazně povzbudila v prezidentské kampani, a není proto žádná náhoda, že první zahraniční návštěvu v Bílém domě uskutečnila právě britská ministerská předsedkyně Theresa Mayová.

Vztahy Spojených států amerických a Evropy se od nynějška rozhodně nebudou řídit podle záměrů nedemokratického vedení Evropské unie, ale v první řadě na základě vazeb a porozumění mezi USA a Velkou Británií. Prezident Trump Evropskou unii zcela právem vnímá jako škodlivý, nedemokraticky ustavený a fungující civilizační přežitek, a podle toho se k ní bude chovat. Je příznačné, že například faktická vůdkyně EU, německá kancléřka Merkelová, ani oficiální představitelé Evropské unie dosud nemají sjednaný termín setkání s novým americkým prezidentem, ale u českého prezidenta Zemana se tak již dávno stalo. Prezident Trump bude důsledně upřednostňovat bilaterální kontakty s jednotlivými státy před jednáním s nadstátními dirigistickými organizacemi, jako je na prvním místě Evropská unie.

Na budoucnost Evropy bude mít trumpovská zahraniční politika dost zásadní a záhy viditelný účinek. Rozvolňování, postupný rozklad a rozpad nedemokratické konstrukce Evropské unie se letos zřejmě stane rozhodující evropskou skutečností. Unijní reprezentace, včetně naší politické věrchušky, vidí takový pravděpodobný vývoj celkem realisticky jako nebezpečí brzkého konce svých politických kariér. A reaguje, až na výjimky, panicky zoufalými, až komediálně vyznívajícími kroky a prohlášeními. Tak například předseda české vlády Bohuslav Sobotka v červenci v „Otázkách Václava Moravce“ veřejně odmítl jakoukoli debatu o možnosti vypsání referendum k setrvání Česka v Evropské unii. Doslova totiž řekl: „Otevírání této diskuse by už samo o sobě Česko jenom poškodilo.“ A na strunu eurounijní zášti proti Velké Británii pro změnu koncem ledna zahrál výřečný ministr zahraničí Lubomír Zaorálek. Kategoricky odmítl, že by se s Velkou Británií a Evropskou unií uzavírala exkluzivní smlouva: „My přece nemáme zájem dávat nějaké zemi výhodnější smlouvu, než mají Švýcaři, Norové. Nemělo by být přece výhodné opouštět Evropskou unii a tady se ty zájmy střetávají,“ řekl Zaorálek. Nikdo to prý nebude chtít Britům ulehčovat, protože někteří považují jejich počínání za zradu.

Asi jako dosavadní předseda Evropského parlamentu a nynější kandidát na úřad německého kancléře za sociální demokraty Martin Schulz. Britské rozhodnutí odejít z EU by podle něj nemělo vést k nákaze. Schulz řekl v bezprostřední reakci na červnové britské referendum, že bude s německou kancléřkou Angelou Merkelovou hovořit „o tom, jak se můžeme vyhnout řetězové reakci“ z jiných států Evropské unie. Ve vztahu k Evropské unii se oba kandidáti na německý kancléřský úřad v zásadě neliší. Jsou totiž nepříliš přemýšlivými, fanatickými zastánci tuhého berlínsko-bruselského poručníkování nad členskými státy, v jejich charakteristickém žargonu pouhými zeměmi EU. To se naposledy ukázalo na jejich přístupu k přikazování migrantských kvót. Bezvýhradnou poslušnost zde Schulz přímo spojil se samotnou existencí Evropské unie a hysterickým strašením katastrofálními následky: „Evropská unie je v nebezpečí. Nikdo nemůže říct, zda bude existovat v této formě i za deset let,“ uvedl Schulz.

„Pokud ji chceme, musíme za ni velmi tvrdě bojovat,“ dodal výhrůžně. Evropská unie nicméně podle Schulze není jedinou alternativou, další možností je ale podle něj děsivá Evropa, v níž převládne nacionalismus, hranice a zdi. A „to by bylo hrozné, neboť taková Evropa vedla náš kontinent opakovaně do katastrofy,“ dodal.

V demagogickém projektu zastrasování za ním jeho kandidátská sokyně nikterak nezaostává. „Je třeba přeměnit nelegální imigraci na legální,“ říká německá kancléřka. A jedním dechem mluví o „legálních kontingentech“ migrantů, tedy o nařizovaném přijímání migrantských kvót, a zdůrazňuje přitom, že „...musíme už trvat na tom, aby každý při rozdělování převzal díl solidarity“. A že se nyní jedná o samotnou existenci Evropské unie, Angela Merkelová názorně předvedla v podobě zoufalé reakce na brexit ze srpna loňského roku. Byl to kancléřčin improvizovaný summit s francouzským prezidentem Hollandem a italským premiérem Renzim, který se symbolickou okázalostí proběhl na palubě italské letadlové lodi Garibaldi. To aby zdůraznil, že Evropská unie má i své vojenské schopnosti a možnosti, a to přesto, že je spojené evropské demokracie ve skutečnosti již dávno mají jako členské státy NATO. A právě na letadlové lodi Garibaldi zazněla v přítomnosti Angely Merkelové plamenná výzva ke zřízení unijní euroarmády jako čitelný iracionální výraz nezvládnutého zděšení Německem vedené EU ze svobodného rozhodnutí britských občanů z nedemokratické Evropské unie odejít. Jako by se nyní probíhající nařizované upnutí na fikci euroarmády mělo stát spásnou záchrannou kotvou britskou nákazou ohrožené Evropské unie. A nejen to.

Je to totiž na druhé straně typické náhradní téma pro veřejnost, jež má z brexitu vylekaným europolitikům umožnit odvést pozornost od skutečně podstatných věcí. Od těch, jež svou velikostí a náročností představují výzvu, jejíž zvládnutí neomylně ukáže, kdo je skutečným státníkem a kdo by měl pro neschopnost odejít z kola ven. Je to výzva, z níž má proto současná garnitura evropských kontinentálních politiků oprávněný strach: Výzva k uvažování a rozhodování o schůdné alternativě k pro Evropu den ze dne neúnosnější Evropské unii. K Evropské unii totiž alternativa existuje. Ukazuje ji svobodné rozhodnutí a následně klidné demokratické jednání Velké Británie, samostatný a úspěšný postup visegradského uskupení při zvládnutí migrační záplavy a úspěšný rozvoj Evropského sdružení volného obchodu. Kancléřka Merkelová si ale asi vážně myslí, že poměry v EU po brexitu zdravě utuží pohotově nařízená euroarmáda. A její nynější, právě tak eurofederalistický protikandidát Schulz s ní určitě nebude ve sporu. Je totiž skálopevně přesvědčen, že „všude, kde členské státy trvají na své suverenitě, a proto usilují o vlastní konkrétní cíle, trpí společné zájmy“.

Nerozeznatelnost Merkelové od jejího nynějšího volebního protivníka Schulze srozumitelně vypovídá o stavu německé politické scény. Její hlavní proud se bez ohledu na názvy stran ve skutečnosti již dávno nedělí na pravici a levici. Místo toho je v první řadě téměř monolitně eurocentralistický, samozřejmě ve smyslu faktického vůdcovství Berlína v Evropské unii. Proto se jedinou skutečnou a relevantní, neustále sílicí demokratickou pravicovou opozicí celkem přirozeně stala důsledně eurokriticky zaměřená Alternativa pro Německo.

Tak se nyní rýsuje zásadní civilizační konflikt mezi revolučním volebním návratem k základním demokratickým principům ve Velké Británii a USA na jedné straně a nedemokratickou podstatou zejména Evropské unie, fakticky rozhodujícím způsobem řízené Německem, na straně druhé. Tento zcela přirozený a nezbytný svár

mezi revolučním anglosaským návratem k nezbytným zásadám demokratické civilizace, a nebezpečným soustavným odklonem od ní zejména v případě Evropské unie čitelně ukazují důrazná prohlášení amerického prezidenta Trumpa.

Ten bez obalu v příkrém protikladu k nynější ideologii a politice Evropské unie označuje brexit jako „požehnání pro svět“. Rozhodnutí odejít z EU je, jak Trump řekl, „ohromně prospěšná věc, a žádná nevýhoda“. Nedávné setkání britské premiérky Mayové s americkým prezidentem Trumpem proběhlo v okázalém kontrastu s loňskou návštěvou prezidenta Obamy ve Velké Británii, který před referendem o brexitu zneužil svou oficiální návštěvu Velké Británie, aby hostitelskou zemi drsně varoval, že se, pokud si Britové zvolí odchod z Evropské unie, při vyjednávání o obchodní dohodě s USA za trest dostanou až „na konec fronty“. Navzdory tomu americký prezident Trump naopak zdůraznil, že Spojené státy obnovují své hluboké pouto s Británií – vojenské, finanční, kulturní a politické. „Zavazujeme se k trvalé podpoře tohoto nanejvýš speciálního vztahu.“ A na závěr dodal: „Proto Spojené státy respektují suverenitu britského lidu a jeho právo na sebeurčení... svobodná a nezávislá Británie je požehnáním pro svět a naše vztahy nebyly nikdy silnější.“

Pro geopolitickou orientaci probíhající angloamerické demokratické revoluce je zcela zásadní její stanovisko k Severoatlantické alianci. K tomu je na místě zdůraznit, že americký prezident Trump na tiskové konferenci vedle britské předsedkyně vlády Mayové souhlasně přitakával, když oznamovala: „Dnes jsme opětovně potvrdili neotřesitelný závazek k Severoatlantické alianci. Pane prezidente, myslím, že jste potvrdil, že stoprocentně stojíte za NATO.“ A premiérka Mayová následně prohlásila, že na vůdčí politiky v EU vyvine tlak, aby dostáli výdajům 2% národního příjmu na obranu, tedy to, co požadoval prezident Trump.

Americký prezident vidí v britském odchodu z Evropské unie zásadní dějinný přelom, a to návrat občanské a státní demokratické svrchovanosti a svobody: „Brexit bude pro vaši zemi nádherná věc. Získáte svou identitu a ty, jež ve své zemi chcete, a budete schopni uzavírat dohody o svobodném obchodu.“ V protikladu k obnově demokratických zásad chápe Evropskou unii jako „konsorcium“ nad občany a jejich státy a jako uskupení, s nímž má špatné obchodní zkušenosti.

Zato nedávný šéf Evropského parlamentu a dnešní německý kancléřský kandidát Martin Schulz vehementně naplno obnovuje těžký kalibr primitivního německého antiamerikanismu, a to v dost komickém převleku jakéhosi globálního bojovníka za demokracii. V rozhovoru z pátku 3. února v německém prestižním týdeníku Spiegel arogantně vyhlásil, že americký prezident Trump představuje „velké nebezpečí pro demokracii“ a „zahrává si s bezpečností západního světa“. Co pana Schulze tak mocně rozčílilo, je prezidentův dočasný zákaz cestování do USA pro občany sedmi muslimských států, který je pro kandidáta německé SPD na úřad německého kancléře, jak výslovně přiznal, skutečně „nesnesitelný“.

S konkretizací demokratických principů, jež prý americký prezident porušuje, se ale pan Schulz neobtěžuje. Jako nedávný dlouhodobý představitel zjevně nedemokratického útvaru Evropské unie takové schopnosti zřejmě mít vůbec nemusí. Místo toho svou agresivně poučující rétoriku jen přitvrzuje. V úterý 31. ledna, podle agentury Reuters řekl: „To, co Trump dělá, je neamerické.“ Zatímco prý dříve (tedy zřejmě hlavně za prezidenta Obamy) USA více než jakákoli jiná země stály za demokracií a svobodou, tak „jestliže nyní Trump vrhá demoliční kouli proti těmto hodnotám, pak bych mu řekl jako kancléř – toto není německá nebo evropská politika.“ Ano a jistě, evropská, tedy přesněji eurounijní politika je vlastně ta německá. Opravdu milé a upřímné doznání dlouholetého vrcholného reprezentanta EU a německého kancléřského kandidáta, jež rozhodně stojí za dobré zapamatování.

Souhrnně řečeno, Německo a jeho Evropská unie by podle pana Schulze už asi měly amerického prezidenta konečně naučit tomu, co je americké a co je demokracie. Jinak řečeno, bez rázné berlínsko-bruselské převýchovy se z prezidenta Trumpa nikdy nestane skutečný Američan a demokrat. Tento zoufalý agresivní výkřik aspiranta na vůdcovství Německa je a s odstupem času rozhodně bude čím dál směšnějším dokladem odtrženosti hlavního proudu EU a právě tak německé politiky od evropské a světové reality. Jak dlouho se může zpupná fantastika berlínsko-bruselského bunkru proti Evropě a probíhající angloamerické demokratické revoluci udržet?

Nějaký čas si ji zřejmě ještě dosyta užijeme, a to v ještě vyhrocenější podobě. Revoluční návrat k základním principům svobodného demokratického občanství a s ním spjaté samostatné státnosti nálepkuje dnešní propagandistická euromašinerie jako populismus a nacionalismus. Tato hanlivá protidemokratická lež se kolem nás v médiích do omrzení opakuje v Goebbelse připomínající uhlířské víře, že se tím stane pravdou. Její hlasatelé u nás bez ohledu na věk nápadně připomínají někdejší komunistické mládežnické svazáky, vyhlížející spásu světa od nedemokratického způsobu příkazující ideologické nadvlády nad lidmi, národy, státy a světem. Jejich neslavný konec mají dosud mnozí v dobré paměti. Co asi čeká jejich jim tak podobné, nemyslivé kopie?

Evropa se pod vlivem angloamerické demokratické nákazy naštěstí naopak brzy změní k lepšímu, skutečně demokratickému, svobodnému stavu rovnoprávné součinnosti samostatných demokracií. Takový stav obnoví a nově oživí přirozenou vazbu Evropy s USA, kterou dnes navzdory berlínsko-bruselskému volání po centralizované euroarmádě účinně ztělesňuje Severoatlantická aliance.

A nastávajícímu přelítí angloamerické revoluce na evropský kontinent nebude moci odolat ani berlínsko-bruselský centralistický fanatismus, právě tak jako agresivní chování dnešního ruského, proti demokratické civilizaci zaměřeného imperialismu.

Vyšlo na Echo24

Autor je filosof

O populismu a demokracii

Neviditelný pes 31. 10. 2016

Luděk Frýbort

Zaškrtával jsem si tuhle v jednom časopise slůvka populismus, populistický, a našel jsem jich v poměrně krátkém textu čtrnáct; je až s podivem, jaké oblibě se těší takto jmenovaný jev. Celý článek se pak nesl v nevysloveném, ale dobře čitelném smyslu: jest populismus stav myslí neřádný a zavrženíhodný, jímž počestný občan nemůže než opovrhovat. Nuže, jsem takový štoural, že mi nestačí, prohlásí-li někdo určitý jev za neřádný: chci vědět proč a co by tedy mělo být místo toho, aby to bylo řádné, počestnému občanu přijatelné. I provedl jsem svou soukromou analýzu, jak následuje.

Nebýval jsem za svých školních let nijak příkladným žákem a v latině jsem byl jednou i na propadnutí, ale že slovo populus v ní značí lid, tolik jsem si ze škamen odnesl. Vím dokonce, ač jsme řečtinu na gymnáziu neměli, že týž pojem v ní zní démos. Postupme tedy dál. Z latinského slova populus neboli lid byl odvozen onen hojně frekventovaný termín populismus, z řeckého démos pak demokracie. Je to tak? Je. Pak mi ale, ke všem ďáblům rohatým a chlupatým povězte, proč jedna odvozenina z téhož slova značí zavrženíhodnou špatnost, druhá posvátnost nedotknutelnou možná až přespříliš? Pokusme se najít vysvětlení.

Začněme tou demokracií. Jak všeobecně známo, značí toto slovo vládu (řecky kratós) nikoli absolutistického monarchy, ani k moci se vedravších generálů a jiných potentátů, anobř lidu. Lidu, prosím. Onoho lidu, jenž jest dle znění snad všech ústav světa jediným zdrojem státní moci. Má snad někdo něco proti ústavě? Nebo dokonce proti demokracii? Ne? No proto. Sám bych demokracii, jak je vesměs provozována, za futrál vši dokonalosti nepokládal; zahrnujíc celou společnost od moudrých a nadaných po hloupé a nenadané se nevyhnutelně stává vládou průměru, a s ohledem na politickou praxi, lovící volební hlasy mezi lidičkami nejsnadněji ovlivnitelnými, i podprůměru. Zatím ale nebylo nic lepšího vynalezeno, a co bylo, končovalo zpravidla prů...švihem. Švýcarsko se svou přímou demokracií je pak jen jedno a pokusy o přesazení se nedaří.

Pokročme nyní k slůvku populismus a pokusme se určit jeho obsah. Dejme tomu, že je v občanstvu nezanedbatelným nebo dokonce většinovým dílem rozšířen určitý názor, nenachází však ohlas v oficiální politice. Tu vystoupí osoba veřejně známá, ať z kruhů politických nebo jiných, a opomíjeného názoru se ujme. Může to být nezodpovědný žvanil zjistivší si, co prostší dušičky rády slyší, a naladí svůj

kolovrátek podle toho. Hluboce jimi pohrdaje sype z nestydaté huby radikální, akusticky řízná, ale nepoužitelná řešení, jež sám nebere za groš vážně. Je zbytečno plýtvat na takové latinskými slovy, postačí starý český tluchuba.

Nebo osoba rozvážná, prozíravá, sama sebe a svůj prospěch za účel všeho nemající. Hledí ne na jedno či dvě volební období, jak jest obyčejem politických machrů, ale na generace dopředu. Má odvahu jít na kořen problému, pojmenovat příčiny a odhadnout následky ne pouze v přítomném okamžiku, ale v blízké a vzdálenější budoucnosti. Může se v odhadu mýlit, nikdy ale tak tragicky jako ti, kdož se rozhodli problému nedbat nebo jej rozličně omlouvat a zamlouvat, růžovou barvičkou blahých nadějí přetírat. Řešení navrhuje ne po způsobu tluchubů rázná, jako když sekyrou mávne, nýbrž postupná a částečná, dobře věda, že pokusy o řešení na jeden náprah sekyry ještě nikdy k ničemu kalému nevedly a nepovedou ani napříště. Že žádný problém nelze vyřešit beze zbytku; vždy že z něj něco zůstane a bude mít své následky, následky následků a tak pořád dál. Že svět už nikdy nebude, jaký před výskytem problému býval; a je třeba se s rozmyslem snažit, aby škoda, když už ji nelze zcela odvrátit, byla co nejmenší a život vlastní i potomků aspoň snesitelný.

Je-li navíc taková osoba nadána schopností své myšlenky srozumitelně uspořádat a předestřít veřejnosti, může v ní dosáhnout značného ohlasu. Pak ale nemluvme o populismu; kdo reaguje na mínění velkého dílu veřejnosti, dá mu formu a výraz, není populist, nýbrž demokrat v pravém toho slova smyslu.

A upravme si slovník. Je možno s něčím nesouhlasit, nenutno ale kolem sebe metat nejběžnějšími výrazy, jaké lze nalézt. Máme tať tu uprchlickou patálii a v obyvatelstvu je znát jisté znepokojení; tu se noviny hned rozepsaly o hysterii. Nuže, ještě jsem nepozoroval, že by občanstvo běhalo ulicemi hystericky ječíc a rukama lomíc; pouze jeví starost. Starost o to, co se z řečené patálie ještě vyvine a jak to ovlivní život v zemi. Dělat si starost je přirozený lidský pud; kdo se v situaci, jaká právě je, oddává bezstarostnému járotu, po zásluze je zván bláznem. Čítám rovněž o strachu, ne-li rovnou o nenávisti; nu, potkávám uprchlíky dosti hojně a nemohu říci, že by se mi kolena rozklepala strachy. Dovedu ale pochopit, že vzhledem ke zprávám a někdy i osobním svědectvím, co tak někteří – jistě ne všichni – běženci vyvádějí, zaujímá k nim starousedlé obyvatelstvo obezřetný odstup. Každý má, co si svým chováním vyslouží; mluvit o nenávisti by bylo přehnané, že ale mnohý počestný a daně platící občan má těch rumrejchů plné zuby, nelze se diviti.

Je pochopitelné, že takovýto vývoj věcí veřejných vytváří pěnu u úst politikům, zvyklým mydlit to pohodlně od voleb k volbám, ale těch bychom si nemuseli tolik všímat. Však oni budou housti jinou, až ne jedněmi, to by nestačilo, ale dvojími nebo trojími volbami se veřejný názor přiblíží... nemusí hned k padesáti procentům. Třicet postačí, aby se začali obávat o svá zateplená místečka a obraceli kormidlo k zlořečenému populismu. A jestli jsem se mýlil, pak ne o mnoho; ostatně současný vývoj v Německu něco takového naznačuje. Leda by ovšem byla ještě předtím zrušena demokracie, což za dnešního stavu věcí nic není vyloučeno. Nicméně, to je z nesnázi ještě ta menší.

Větší představují ti, kteří se neptají, jak se věci reálně mají, nýbrž jak by se dle jejich osvíceného zdání správně míti měly. To už nejsou duševní prostáčekové, jimž může tluchuba předhodit jakoukoli malinu a oni ji ochotně slupnou, naopak. Jsou to lidé inteligentní, vzdělaní, ve společnosti vysoce vážení s velkým vlivem na veřejné mínění. Mají dar úvahy a dovedou ji přesvědčivě formulovat, jen jedno jim chybívá: dar zodpovědnosti. Vědomí, že co jakkoli ušlechtilého a dobře míněného vypustí z úst, může mít a také přecasto mívá sakramentsky zlé následky, tím horší, čím vyšší je jejich společenské renomé. Nepravím, že bychom neměli naslouchat intelektuálům; naslouchejme jim ale s rozvahou, odlišujice rozumné od přemoudřelého, použitelné a zodpovědné od nezávazné hry myšlenek a myšlenčiček s hlavou v oblacích nereálna. Chtít pro svět jen samé dobro nestačí; tolikrát už se zamýšlené dobro obrátilo v příšerný malér s horami mrtvol, že je to až cítit jakousi zákonitostí.

Není totiž bez podstaty obava, že svět tohoto času stojí na osudovém rozhraní jako dosud nikdy od počátku dějin. Společnost, jmenovitě západní, je rozštěpená rovněž jako dosud nikdy. Píši tyto řádky na míru Německu, protože v něm žiji; až na určitá německá specifika se však větší či menší mírou týkají i ostatních evropských zemí. Mezi občanskou veřejností a jejími politickými představiteli – o intelektuálních dobrodějích nemluvě – se vytvořila trhlina a stále se rozširuje. Čím dál větší díl

společnosti kromě těch, jimž je všechno jedno, se nejenže necítí zastoupen svými politickými představiteli, ale necítí se ani chráněn svou policií, nedůvěřuje soudům, šťve ho jednostranná zaujatost sdělovacích prostředků, stav to, jenž se u méně trpělivých etnik než jsou zrovna Němci, nebezpečně blíží bodu, kdy lidé začínají být náchylní vzít pořádek do vlastních rukou. To není strašení, to je velmi reálná možnost, bude-li se trhlina ještě nějaký čas rozevírat.

Jak tomu zabránit... asi nechat povýšených řeči a shlédnout k onomu lidu, co má být dle vznešených slov ústavy zdrojem státní moci, spíš je ale jejím nevrle trpěným oušlapkem. Ušetřit si žvásty o fuj fuj populismu a postarat se o poctivější naplnění toho, co naznačují řecká slova démos a kratón. Důrazně doporučit intelektuálním nabadatelům, aby přestali tančit s hlavami v oblacích přemýšlejíce, co by dle jejich ušlechtilého zdání býti mělo, a raději vzali v úvahu, co beze všech okrasných mašliček a pentliček skutečně jest. Snad bychom se tak všichni mohli sjednotit na nějakém společném jmenovateli, naši političtí vůdcové, intelektuální elity i my, obyčejná pakáž. Ze společného jmenovatele pak odvodit další počínání. Snad ještě není úplně pozdě. Snad nám dějiny ještě dávají šanci, ale už poslední. Promarnit ji by... nevím. Každé slovo je příliš nevýrazné pro tak úděsnou hloupost.

Hladký brexit nebude

Neviditelný pes 19. 12. 2016 *Benjamin Kuras*

Kdo ještě hledal v EU nějakou noblesu, minimální zdvořilost či alespoň dodržování diplomatického protokolu, může zaplakat. Jaká jsou eurounijní papaláši banda hulvátů a nevychovců, zjistila premiérka Mayová na posledním bruselském summitu, když se k ní nikdo z nich nepřihlásil, nikdo ji nepozdravil a nikdo na ni nepromluvil, zatímco se všichni mezi sebou objímali a plácali na zádech.

Brexit schválně nedali na pořad jednání, aby ji nemuseli vyslechnout. O tom se bavili až na večeri, na niž ji ostentativně nepozvali a nechali ji odlétat domů hladovou a pokořenou. Akorát ji ještě stačili stručně informovat, jakoby ne zcela oficiálně, ale určitě upřímně, že za brexit bude Británie muset Evropské unii zaplatit 60 miliard eur a nedostane se z jejího sevření dřív než v roce 2020.

A jako by to vše samo ještě nestačilo, eurounijní hulvátství se znásobilo tím, že se to dověděla ne oficiální diplomatickou cestou od premiérů samotných, ale z televize Sky od českého vládního podržtašky vydávajícího se za ministra, jménem Tomáš Prouza, suverénně za Evropskou unii tvrdícího, že tyto miliardy budou na stole od samého začátku jednání, neboť podle jakési dohody je Británie zavázaná platit mnoha-miliardové příspěvky ještě nejmíň tři roky.

Dřívější ujišťování některých premiérů a eurokomisařů, že by brexit měl proběhnout co nejdřív a co nejhladčeji, a nikdo by Británii neměl trestat, se tak ukázala být buď nekompetentnost, nebo záludná lež. Už aby se ten nemravný spolek rozpadl.

Rozhodujme o svém osudu

Neviditelný pes 2. 1. 2017 *Miloslav Bednář*

Je to tak jednoduché. Kdo rozhoduje o svém osudu, je svobodný, a proto žije důstojně. Kdo ne, je podřízený, a proto opovrhovaný. Svoboda ale není zadarmo, a proto poddanství láká. Náš stát tento základní spor o smysl existence intenzívně prožívá od svého vzniku dodnes. Jaké jsou jeho geopolitické souřadnice a možnosti v roce 2017?

Jako vždy v našich dějinách, nanejvýš dramatické. Proč jako vždy? Jako vždy, i dnes je neměnné naše umístění ve středu klíčového evropského pásu mezi Německem a Ruskem, kde se vždy rozhoduje otázka vztahu Evropy, Asie a Afriky, jež se svými důsledky od první světové války životně týká demokratické Ameriky. Do vnitrostátní politiky České republiky nyní proto viditelně zasahují velmocenské zájmy ze tří stran. Je přitom ale naše štěstí, že není velmoc jako velmoc. Jsou velmoci úpadkově

protidemokratické a velmoci svým rozhodujícím zacílením, jež se promítá do politického rozhodování, houževnatě demokratické.

Naše vlastní státní orientace nápadně často tihla k demokracii. Vznik demokratické Československé republiky v roce 1918 proto v našich dějinách nebyl vůbec nahodilý. Kdo u nás na počátku velmocenské řežby světové války stál proti založení svobodného státu, byli kromě jiných stoupců podrízenosti marxisté. Jmenovitě předseda sociálních demokratů, pozdější první vůdce československých komunistů Bohumír Šmeral. Jeho argumentace zněla: Nárok na existenci mají podle správných marxistů jen velké, centrálně řízené mnohonárodní ekonomické celky. Svobodné demokratické rozhodování občanů o svém osudu, tedy politický život, se má tomuto údajnému zákonu dějin podříditi.

Marxistické (a tehdy obdobně i monarchistické, s ním spjaté klerikálně katolické a domácí českoněmecké) zavrhování Masarykova principiálního zápasu o samostatný republikánský stát přirozeně znamenalo podrízenost velmocenskému ovládnutí menších států a jejich politických národů. Tehdy se jednalo o podrízenost Rakousku-Uhersku, jež se zásadně podrízovalo Německé říši, tedy jejímu záměru postupně ovládnout Evropu a svět, a tak nakonec jednou provždy vymýtit ústavně demokratickou civilizaci z povrchu zemského. Od té doby se kulisy proměnily, ale jádro problému vůbec ne.

O geopoliticky na rozhodujícím místě Evropy umístěnou Českou republiku projevuje přes zjevnou nevoli našich občanů vrchnostensky velmocenský zájem nedemokraticky uspořádaná a v rozporu s demokracií Evropy i souvisle jednající, fakticky Německem ovládaná Evropská unie. Vstup České republiky do Evropské unie se nyní většině občanů zpětně ukazuje jako politicky chybný krok do nesvobodného prostředí. Z druhé strany Českou republiku soustavně a intenzivně ohrožuje ruský velmocenský nápor vedený úsilím znovu si tak či onak podmanit do roku 1989-1990 Sovětským svazem ovládané, geopoliticky rozhodující evropské území mezi Německem a Ruskem. Přirozeným důsledkem velmocenského, demokracii a svobodu Evropy ohrožujícího tlaku de facto německé Evropské unie a z druhé strany diktátorského Ruska jsou dvě skutečnosti. Jednak upevňující se soudržnost visegrádského uskupení států pokrývajících jádro území mezi Německem a Ruskem. Z druhé strany je to sílící význam Severoatlantické aliance jako transatlanticky ukotvené obranné vojenské záruky existence demokratické civilizace Evropy.

A tak se nyní dostáváme ke třetímu velmocenskému hráči na evropské geopolitické šachovnici dneška, jímž jsou Spojené státy americké. Na rozdíl od Německa, institucí Evropské unie a Ruska, byly USA v Evropě zpravidla demokracii a svobodu prosazující silou. Nejvýznamnější český proamerický myslitel a politik, obnovitel státní samostatnosti T. G. Masaryk, viděl právě v evropské angažovanosti USA rozhodující záruku trvalé demokracie Evropy, a proto i naší svobody. Toto Masarykovo geopolitické zjištění platí dodnes.

Nyní je celkem zřejmé, že nejen britská, ale pod značným vlivem brexitu i americká demokracie se očišťujícím způsobem navrácí k Lincolnovu demokratickému principu vlády lidu, lidem a pro lid. Loňská angloamerická revoluce se dnešní Evropě jednoduše nemůže vyhnout. Proto Evropská unie bije tak zoufale na poplach a snaží se horečně vykřesat jakousi euroarmádu, přestože většina členských států EU je v NATO. Agresivní diktátorské Rusko zatím naivně doufá, že se Trumpova Amerika stane jeho evropským a světovým spojencem. Představitelé Severoatlantické aliance to ale tak vůbec nevidí.

Donald Trump se totiž vrací k Reaganově vůdčí nepsané zásadě zahraniční politiky obnovené americké demokracie: My vyhrájeme, a oni prohrají. Prohraje Evropská unie, Německo, Čína, Rusko a v neposlední řadě islámský chalífát. V Evropě zvítězí USA, a proto Visegrád a ne protidemokraticky orientovaná EU. Celosvětově prohrají islamisté a upevní se demokratická civilizace. Navzdory bruselsko-berlínské autokracii a jí horečně propagujícím institucím, jako např. pražskému Ústavu mezinárodních vztahů, jehož ředitel Petr Kratochvíl nyní (MfD, 29. 12.) argumentuje jako v roce 1915 Bohumír Šmeral. A vzdor klopotnému zoufalství dnešní české politické i valné části mediální scény.

Využijeme možností pozvolna se blížící evropské svobody? Zasadíme se o to, aby se místo nedemokratické a ekonomicky nevykonné Evropské unie stal nejen v poměrech Visegrádu skutečností Masarykův princip demokratické evropské jednoty jako

svobodné rovnoprávnosti demokracií bez ohledu na velikost a sílu? Oprostíme se od posluhování mocným nedemokratům k důstojné svobodě s druhými? A vrátíme se tak z bezvýhodného bruselského bloudění konečně k sobě samým, k podstatě svých vlastních demokratických tradic, jež jsou opakem šovinistického provincialismu? K zásadě, jež říká, že mezinárodnost není nic nad národy? Tato Masarykova zásada je nyní vůdčí zásadou tiché revoluce osvobozených Britů a Američanů. Proč se k ní důrazně nevrátit v příštích volbách?

Autor je filosof

Kam se to řítíme?

Neviditelný pes 21. 1. 2017 *Petr Andrlé*

Váš to nerozčílilo? Inu to, jak nám české feministky (ani nevím, kdo jsou) v nedávných vyjádřeních bojují proti krásným (jako vždy) veršům Jiřího Žáčka. Ten napsal o maminkách:

„K čemu jsou holky na světě? Aby z nich byly maminky, aby se pěkně usmály na toho, kdo je malinký. Aby nás měl kdo pohladit a povědět nám pohádku. Proto jsou tady maminky, aby náš svět byl v pořádku.“

Genderové bojovnice za „práva žen“ prý odmítají být pouze matkami, což jim ani výše uvedený verš explicitně neurčuje. Pokud se ony dámy takto pohoršují, doporučoval bych, aby byl z čítanek vyškrtnut například i Fráňa Šrámek, neboť svého času napsal:

„Chtěl bych tě potkat v lukách. V lukách je vlání na všechny strany, pokorné odevzdávání. V lukách je nejprostšího života stůl, rozlomíš chleba, podáš ženě půl, chléb voní zemí, bezpečný úsměv svítí, až k pláči je prostý věneček z lučního kvítí, a oblaka jdou, přeběhlo světlo, přeběhl stín muž má touhu rozsévače, žena má úrodný klín.“

Což je z hlediska dnešních genderových měřítek další deklasování ženy, které zde vychází jako subjekt s „úrodným klínem“. A to je důvod snad k celostátní kampani. A k celosvětové?

Právě to si neodvažuji uvést. Co by se stalo, kdyby se naše bojovnice pustily například do „Květů zla“ Charlese Beudelaire:

„... Černýma očima, okýnky nitra svého, dšti na mne menší žár, ztlum, běse, sílu jeho, nejsem Styx, abych tě moh pojmut devětkrát, nemohu, Megéro, se stálým ohněm v klínu, abych tě udolal a ukojil tvůj hlad, v tvém lůžku pekelném se změnit v Proserpínu...“

Jednou je u nás přeložil Jaroslav Goll s Jaroslavem Vrchlickým, později pak Vítězslav Nezval. Doporučil bych, aby i tito literáti byli vyškrtnuti ze školních osnov. Když navíc o Vrchlickém víme, že psal sprosté básně a Nezval něčím podobným podlézal Stalinovi.

Sám jsem ochoten, milé dámy, se do potřebného seznamu připsat. A bude nás víc.

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL BŘEZEN – MARCH 11. & 25.

DUBEN – APRIL 8. & 22., MÁJ – MAY 6. & 20.

ČERVEN – JUNE 3. & 17.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK \$25?

**CZECH AND SLOVAK KIDS CLUB
SYDNEY** (1-15 years old)

WHEN: First Sunday of every month: Next sessions: Sunday 5/3/2017 and 2/4/2017

WHERE: In SOKOL SYDNEY, Frenchs Forest,

(16 Grattan Crescent, Frenchs Forest)

COST: \$5 per child! All money goes to Sokol Sydney. (\$10 per adult for a language class.)

Program:

• 1pm-2:30pm **CZECH AND SLOVAK KIDS CLUB**

Art, music, sport... only in Czech & Slovak language

• 2:30-4pm **'DANCE 4 FUN'**

All nationalities welcome, this class is run in English.

Choreography: Veronika Heszterenyiova (Macquarie University in Bachelor of Arts, Dance and Performance)

• 4pm-4:30pm 'SPANISH BEGINNER' - all ages welcome

• 4:30pm -5pm 'SPANISH INTERMEDIATE-ADVANCE'

CONTACT: Monika Klempfner

Mobile: 0424 784-052

(Masters of Education)

BABYSITTING AVAILABLE: \$7 per child per 1hour

Unie migranty dováží... Převzato z autorova blogu 27. 1. 2017 Petr Mach

... místo aby Evropu před ilegální migrací chránila

Agentura Frontex má pomáhat členským státům s ostrahou vnější hranice. Místo ochrany před ilegální migrací ale nabírá migranty na lodě u břehů Libye a vozí je do Evropy. Podle mě tím EU překračuje své pravomoci a žádám vysvětlení.

Jako poslanec Evropského parlamentu mám tzv. právo interpelace – můžu klást Evropské komisi dotazy a ona má povinnost mi na ně odpovídat. Nedávno jsem položil i velmi důležitý dotaz, který se týká mého vážného podezření, že Evropská unie překračuje svoji pravomoc v oblasti ochrany hranic a poškozuje tím všechny obyvatele Evropy.

Schengen měl zaručit ochranu vnější hranice

Většina států unie tvoří tzv. Schengenský prostor – státy se domluvily, že si ušetří hlídání hranic uvnitř EU, když budou dobře hlídány hranice vnější. Ostraha vnější hranice je odpovědností členských států na vnější hranici a agentura EU Frontex jim v tom má pomáhat. To celé by mohl být dobrý nápad, kdyby ochrana vnější hranice fungovala.

Ochrana hranic ale nefunguje – po Evropě se volně pohybuje přes milion ilegálních migrantů, kteří přišli přes Řecko a Itálii a jejichž totožnost je nejasná. Mnoho z nich inklinuje k Islámskému státu, teroristické organizaci z Blízkého východu, a mnoho z nich v Evropě již spáchalo teroristické útoky. EU a státy na okraji unie totálně selhaly v zajištění základní podmínky bezpečnosti – ostraze vnějších hranic – a ohrozily tak na dlouhou dobu bezpečnost a budoucnost všech obyvatel Evropy.

EU ale migranty dováží, místo aby hranice chránila

Dlouhodobě ale čteme v médiích zprávy, jako je např. tato: Italská pobřežní stráž zachránila u libyjských břehů 3300 migrantů. Píše se zde např.: „Více než 3300 migrantů bylo v neděli při 36 operacích zachráněno z vod Středozemního moře u pobřeží Libye... Na záchranných operacích se kromě italské pobřežní hlídky podílelo také námořnictvo, plavidla evropské agentury Frontex.“

Jak to, že se agentura EU Frontex podílí na výpravách k libyjským břehům – tisíce mil od hranic EU, aby tam lovila migranty z gumových člunů a vozila je do Evropy? Copak to má EU od členských států a jejich občanů za úkol? Nemá!

EU zřídila agenturu Frontex na to, aby pomáhala státům Schengenského prostoru hlídat vnější hranici EU. Její poslání vystihuje např. tento odstavec z Nařízení č. 2007/2004, kterým byla zřízena agentura Frontex.

„Berouc v úvahu, že za kontrolu a ostrahu vnějších hranic odpovídají členské státy, agentura ... zajištěním koordinace činností členských států při provádění těchto opatření ... přispívá k účinné, vysoké a jednotné úrovni kontroly osob a ostrahy na vnějších hranicích členských států.“

Kromě koordinace politiky členských států při ochraně hranic má agentura dále poskytovat výzkum, analýzy a „nezbytnou pomoc pro organizaci společných návratových operací prováděných členskými státy a určit osvědčenou praxi k získání cestovních dokladů a k vyhoštění státních příslušníků třetích zemí neoprávněně pobývajících na území členských států.“

Agentura Frontex má zkrátka pomáhat státům EU s ostrahou hranic a rozhodně nemá mandát vyplouvat mimo pobřežní vody zemí EU a provádět humanitární záchranné operace.

Viním EU z překračování pravomocí a zneužívání peněz

Evropská unie se tedy podílí na importu migrantů do EU, aniž by k tomu měla mandát.

V právním státě má platit zásada, že úřad smí dělat jen to, co je mu uloženo. Jinak jde o překročení pravomocí, o zneužití peněz daňových poplatníků a o pošlapání principů právního státu.

Jako poslanec mám právo interpelovat Evropskou komisi.

Vznesl jsem tedy v září 2016 tento dotaz:

Podle veřejně dostupných informací podniká agentura Frontex u břehů severní Afriky (obzvláště pak Libye) „záchranné“ operace, pátrá po člunech a lodích běženců

a následně je převáží na území Evropské unie. V této souvislosti mám na Komisi následující otázky:

1. V jaké vzdálenosti od afrických břehů „záchranné“ operace probíhají?
2. Na jakém právním základě Frontex takovýmto způsobem jedná?

Mám za to, že nařízení Rady (ES) č. 2007/2004 o zřízení Evropské agentury pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie obsahuje v článku 2 taxativní výčet hlavních úkolů agentury Frontex, a že žádné ustanovení nařízení Rady č. 2007/2004 agentuře Frontex neumožňuje jednat výše uvedeným způsobem.

3. Neshledává Komise import běženců z vod nenáležících do území členských států EU jako porušení primárního cíle agentury Frontex chránit vnější hranici Unie a bojovat proti nelegální imigraci?

A jaká je odpověď EU?

Evropská komise mi jako poslanci podle odst. 5 čl. 130 Jednacího řádu musí odpovědět do šesti týdnů. Můj dotaz ohledně Frontexu ale zůstává nezodpovězený již více než čtyři měsíce.

Pouze mi odpověděla kancelář parlamentu, že můj dotaz je nekorektní, že sousloví „import běženců“, které mám v posledním odstavci, by mohlo být urážlivé. Doporučili mi, ať změním výraz „import běženců“ na neutrálnější výraz „sbírání běženců“. To jsem udělal. Poslal jsem tedy Komisi tento upravený dotaz:

„Neshledává Komise sbírání běženců z vod nenáležících do území členských států EU jako porušení primárního cíle agentury Frontex chránit vnější hranici Unie a bojovat proti nelegální imigraci?“

A dál několik měsíců čekám na odpověď. Budu vás, milí občané, informovat, jakmile mi Komise odpoví.

Jasně je jedno: EU svoji roli při ostraze hranic neplní a neplní ji ani Itálie a Řecko, nemůže tedy fungovat ani Schengenská dohoda.

Autor je předsedou Strany svobodných občanů a poslancem Evropského parlamentu

Tomáš Garrigue Habsburský... Neviditelný pes 4. 2. 2017 Václav Vlk st. ... anebo žid Tomas Kropaczek-Redlich?

Kdo že to? No přeci první československý prezident, známý jako Tomáš Garrigue Masaryk. Základní kámen politické stavby Československa a přeneseně též Česka a Slovenska. Muž-skála. Muž morálně bez poskvrny. Muž, na kterého si netroufli ani nacisté a když Hitler ječel, že musí zničit „ten potrat Versailleské smlouvy“, tedy Československo, a toho skrčka Beneše, na Masaryka si moc netroufal.

Masaryk, spolu s knížetem Václavem, Přemyslem Otakarem II., Karlem IV. a Janem Husem, je takzvaně „dobré jméno ve společnosti“. To zná každý. Na dobrém jméně záleží. Bez něj nejste nic.

Jak se tak u nás říká: „Ten chlap prý ukradl v hospodě kabát anebo jej ukradli jemu. To se neví, ale v každém případě je podezřelej!“

Z hlediska obecné pověsti Československa (a jeho nástupnických států) jsme – až na Masaryka – „podezřelí“ všichni. Okolní státy si vznik Československa nepřály a hledání „nevhodnosti“ a špatnosti českých politiků se stalo v Evropě veřejnou zábavou. Dokonce i ječení nacionalistických německých i rakouských Němců vůči českým politikům a národu se stalo povinnou výbavou mnoha „českých vzdělanců“. Viz třeba nedávný blábol a špinavost divadelního impresária pana Kratochvíla o Češích, při jeho krátké návštěvě z Miami. Kde prý šťastně žije. Když se zbavil té české verbeže. Pan Kratochvíl nám může být ukradený, ale takových „Kratochvílů“ jsou u nás plné strouhy.

Nedávno jsem mluvil s jedním známým historikem, který mi volal, že se mu ozval pan režisér David Vondráček. Že prý pro ČT připravuje „s některými vědci“ pořad o tom, či že byl vlastně Tomáš Garrigue Masaryk synem. Což je jistě velice zajímavé

téma. Jenže pan D. Vondráček a skupina v ČT, pro kterou pracuje, jsou také „zajímaví lidé“.

Jejich majstrštykem je dílo „Zabíjení po česku“, které „právem“ obdrželo „Cenu lidských práv sudetoněmeckého landsmanšaftu“ a bylo označováno za veledílo „humanismu“ ve filmu. Dodnes visí na českých stránkách anonce na následnou knihu podle filmu, která tvrdí, že jde o „Strhující dokument o excesech, kterých se dopouštěli Češi a tzv. Rudé gardy při nezákonných pogromech vyhánění Němců po osvobození v roce 1945. Kniha je literárním ekvivalentem stejnojmenného televizního dokumentu uváděného v České televizi. Součástí knihy je DVD s unikátním záznamem masakru v Praze na Bořislavce.“

Problém je v tom, že uvedený „dokumentární film“ je ve skutečnosti sudetoněmecká agitka postavená na zkreslených anebo manipulovaných dokumentech a výpovědích. Tzv. unikátní záznam masakru na Bořislavce, který je nosnou částí filmu a uváděný jako vraždění neozbrojených a „nevinných“ německých civilistů, je ve skutečnosti záznam hromadné popravy Němců, kteří se pokoušeli uprchnout z bytů a vil, do kterých se nastěhovali po vyvraždění původních židovských a českých majitelů. Plán na vybudování čistě „árijské“ čtvrti v Praze (Dejvice, Bořislavka a okolí) je historikům dobře znám.

Někdo z této skupiny prchajících Němců pak vystřelil na vojáky Sovětské armády a dva zabil. Následek byl jasný. Sověti je všechny postříleli. Přes protesty Historického ústavu, že jde o fabulaci a lež, nechala ČT tento pseudodokument odvysílat a pak se dokonce zúčastnila vydání knihy s DVD o „českých zločinech“.

Takže, po „odhalení českých zločinů“, což je jedna z nejodpornějších dokumentárních prací, lživostí srovnatelná s nacistickým filmem o Terezíně, „Městě, které Hitler daroval židům“, se pan Vondráček pustí do T. G. Masaryka. Už si to živě představuji. A jak se prolátlo třeba v Reflexu: „O kauzu se totiž v poslední době začala zajímat i seriózní zahraniční media. Zejména německá.“

No, a už je to opět tady. Najít něco, co bylo senzační a na čem by se ti Češi dali pěkně vykoupat. Německý zájem o Česko má tradičně dva kořeny. Co nejvíce na nich vydělat, viz Hitlerovo zničení české koruny, a pak tradiční snížení vážnosti a pověsti.

Marně se mainstreamová media pokouší předstírat, že vše je v nejlepším pořádku a že jsme s německy mluvícími sousedy kámoši. Jak se na nás dívají, není jen známo z doby, kdy skupiny rakouských sudetských Němců rozbíjely po obchodech v Rakousku plakáty se sudetoněmeckou češtinou: „Vy Češi vy nekráste tady!“, ale přes způsoby rakouské a bavorské policie vůči našim řidičům. Až po nedávné arogantní vystoupení bývalého ministra zahraničí Německa, Klause Kinkelera, které předvedl před pár dny v Praze při dvacátém výročí podepsání česko-německé smlouvy.

Zlepšené oficiální vztahy jsou často jen tou civilizovanou slupkou (a díky za ně!), ale Němci a Rakušané nás nejen dle průzkumů veřejného mínění nemají rádi, ale s chutí čekají na vše, na čem by si mohli smlsnout.

A tak se tady možná připravuje něco podobného jako před časem, kdy byl uměle vyvolán případ Postoloprty, aby místní mrtvoly (o nichž dodnes není jasné, kolik z nich byli Němci a kolik možné oběti z místního koncentračního tábora pro židovské míšence a zajateckého tábora u žateckého letiště) zakryly německé zločiny.

Vytvoření samostatného Československa dodnes „naši krajané“, jak říká ministr Herman sudetským Němcům, ale i většina Rakušanů a také značná část Němců „nerozdýchala“. Zajímavé je, že v Německu hlavně ti „západní“.

Masaryk ve víru politického boje a vylévání kýblů špíny na Československo, a to už od roku 1918, zůstával poněkud stranou. Byl jaksi nedotknutelný. Možná proto, že byl předtím rakouským profesorem a poslancem.

Ale představte si, až pan Vondráček za pomoci pár „sprátelených vědců“ pustí do medií na téma T. G. Masaryk historiky o tom, že původ Masaryka je podezřelý, údajně z „nemanželského lože“. Jistě se rozebere to, co předem vypouští parta kolem pana Vondráčka, například spisovatel David Glockner, že údajný otec TGM byl negramotný Slovák, prakticky téměř duševně zaostalý, jakýsi kočí Ján Masárik, že matka TGM měla podezřele mnoho milenců, či spíše „souložitelů“, mezi nimi svého „pána“, který ji měl dohodit (v jejich 35 letech!) jako souložníci devatenáctiletému mladému Františku Josefovi I., a další mediální pochoutky.

To si čtenáři Sudetendeutsche Zeitungu, Bildu, Sternu a bulvárního Kronen Zeitungu užijí! To bude rozhovorů s panem režisérem! No, nekupte to za ty peníze, co?!

Proč by tedy pan Vondráček podobnou blasfemií nevyrobil. Má v tom praxi! A ta skvostná odměna! Sláva, vyznamenání ze zahraničí, peníze, ... Také tvůrčí tým ČT si užije, až bude vykládat, jak se to prodává do zahraničí, a jistě vyjde i knížka a tak vůbec. Proč blasfemií?

Jak nám říká Wikipedie: „Blasfemie (z řec. βλασφημία bezbožné či rouhavé slovo) je hrubá urážka nebo jakékoliv znevážení (B)boha nebo jiné osoby požívající náboženské úcty, nevhodné používání svatých jmen, špatné smýšlení, zlehčování; zpravidla je spácháno slovy, může však být spácháno i jinak (např. posunkem a chováním).“ No a T. G. Masaryk je v českém politickém nebi něco jako neotřesitelný Bůh.

S dokumentem pana Vondráčka o T. G. Masaryka hrozí nebezpečí, totiž téměř jistota, že opět – jako už to předvedl – nevyrobí dokument, ale pamflet.

Jistě by mně osobně nevadilo, kdyby byl Masaryk nemanželským dítětem Habsburka Františka Josefa I. A nevadilo by to i mnoha dalším. Češi dnes mají k Rakousku daleko příznivější postoj, než obráceně. A k Habsburkům ostatně také. Dnes jsme nenápadně vrátili v Praze na náměstí sochu císaře Františka I., první česká obec si nechala za vlastní peníze postavit na náměstí sochu Josefa II. Ve Františkových Lázních je celou sérií soch Habsburků přímo „zahabsburkováno“, včetně Franze Josefa I. Když jdete Královskou cestou, od Prašné brány až na Hrad tak na vás mávají z mnoha zdí a soch černí rakouští dvouhlaví orli. A snad se dočkáme i návratu sochy maršála Radeckého tam, kam patří, kousek od republikánského Parlamentu.

O Čechy v tomto případě vůbec nejde. Jde o zahraniční diváky. Jisté speciální diváky.

Protože to, co předvádí pan Vondráček a jeho „melody boys“, nemá se seriózním zájmem nic společného. Už dnes je jimi T. G. Masaryk líčen jako zvykaný levoboček, podporovaný různými lidmi s nejasným cílem, už zase se nenápadně připomíná historka o židu Redlichovi, o údajně tajném židovském otci T. G. M. Historka v Rakousku a u sudetských Němců obzvláště oblíbená již od roku 1899, kdy byla zavražděna údajně čistá křesťanská dívka Anežka Hružová jako oběť židovské rituální vraždy. Kdy se Masaryk zastával jejího údajného židovského vraha Leopolda Hilsnera. Jisté nebude opomenuta tajemná postava Eduarda Malého (von Mally), dalšího možného nevlastního otce TGM.

Lze tedy konstatovat, že už teď se konzumentům podsouvá jedna „zásadní“ myšlenka spojená se vznikem našeho moderního státu: Češi jsou tak hloupý, zbabělý, nevzdělaný atd. atd. národ, že i tu jejich republiku musel založit nějaký vznešený bastard. Tedy levoboček.

To bude sousto do arzenálu čechožroutů.

Pokud vím, můj známý historik není jediný, kdo se odmítl na této z dálky smrdící věci podílet. Na dokumentu se ovšem prý podílejí jiní „vědci, specialisté na DNA“; už prý sehnali nějakého slovenského potomka rodiny Masáriků. Mají prý DNA Jana Masaryka, zjistili, že prý existuje spolek zvaný „Strážci sdělení“, čeští, francouzští a snad i rakouští vědci, kteří údajně mají strašlivé důkazy o původu TGM, které by mohly otrást nejen naším státem, ale i dalšími státy ve středoevropském prostoru, leč zavázali se tajnou přísahou tajemství neprozradit ... no, jde o velký spektakl.

Jen jim kazí radost vnučka TGM, Charlotta Kotíková, která odmítla nechat zkoumat Masarykovu DNA. No ovšem, jak tvrdí tisk, filmaři a česká televize, prý prověřuje, zda je souhlas či nesouhlas potomků TGM k přezkoumání DNA TGM relevantní.

To musí být žaludek, něco takového předvádět jako práci na „dokumentu“. Ale pošpinit a znevážit zakladatele našeho státu, to někomu za to stojí. Stejným lidem a stejným politickým kruhům (jak odhaduji), kterým stálo za to iniciovat, zaplatit a „vyznamenat“ odpornou propagandu zvanou „Zabíjení po česku“.

Obamův rodný list a arizonská kovbojka

Neviditelný pes 28. 12. 2016 *Benjamin Kuras*

Obamovy osobní údaje jsou již delší dobu předmětem spekulací a záhadných zjištění či naopak zatajení, některých logicky odvozených a pravděpodobných, jiných vyfantazírovaných, včetně dohadů, že je nějakým exekutivním příkazem dal ztajnit a zapečetit.

Obamovo údajné studium na Columbia University údajně nedokázal z žádného záznamu potvrdit vedoucí katedry politologie, jejímž měl Obama být absolventem, ani žádný ze studentů jeho údajného ročníku. Pár lidí si pamatovalo, že dřívější Obamovy webstránky uváděly jako místo jeho narození Keňu. Jeho oficiální záznam absolventů Harvardu z roku 1991 uváděl „narozen v Keni, vyrůstal v Indonésii a na Havaii“. Totéž tvrdila v jeho oficiálním životopisu jeho literární agentura a nakladatel jeho knížky. To by ho samozřejmě na prezidentství diskvalifikovalo, neboť podle ústavy musí prezident být rodilý Američan. Od jeho kandidatury se však uvádí místo jeho narození jako Honolulu, Havaii.

Nikdo s oficiálním pověřením se nad touto diskrepancí nepozastavil, tím méně že by se Obamy zeptal, která z těch dvou verzí je pravdivá. Neoficiálně, ale zato mediálně, mu tu otázku položil mimo jiné tehdy ještě nepolitik a pouhý realitní byznysman a televizní moderátor Donald Trump.

Honolulu jako místo narození také uvedla internetová kopie rodného listu, kterou na umlčení pochybovačů v roce 2011 umístil Bílý dům na svých stránkách. Papírový originál nebyl k dispozici, soudy ani média jej nevyžadovaly, pokládaly věc za uzavřenou a prezidentské právo za potvrzeno. Štůralové nacházející na certifikátu řadu nesrovnalostí byli médií osočováni z rasismu a paranoidního konspiracionismu. Divili se třeba nad absencí obvyklého embosovaného (do papíru vtačeného místo tištěného, ale i v kopii viditelného) razítka. A nad jedním kouskem tisku, jehož typ v roce 1961 neexistoval.

Obamova právnička Alexandra Hill připustila, že jeho internetový certifikát by mohl být padělek, ale bizarně dodala, že by nemohl být právně použitelný u soudu jako důkaz, že Obama se nenarodil v USA, právě proto, že je to padělek. A ujistila, ještě bizarněji, že „aby Obama mohl být prezidentským kandidátem, nepotřebuje dokazovat žádné svoje právní kvalifikace, stačí mu jeho popularita“.

Tohle všechno plus odmítání soudů a ministerstev Obamův certifikát prověřit nakrkl šerifa Joe Arpaia z Maricopa County ve státě Arizona. A aby se konečně případem zabývala oficiální právní instituce, zahájil vyšetřování úřední sám. Přizval si na to dvacítku forenzních expertů amerických i evropských, založil s nimi jako ve správném arizonském westernu „Cold Case Possy“ – česky nejspíš „stíhací četu nejasného případu“ a nechal je makat. Taky nechal jejího velitele jménem Mike Zullo veřejně vyprávět, že účelem šetření je prezidenta od veškerých nařčení očistit a že jde čistě jen o pravost certifikátu, nikoli určení místa prezidentova narození.

Pět let se jakoby moc nedělo, stíhací četa sice už některé důkazy zfalšování měla a sdělila je státním úřadům a médiím, ale nikdo nezahájil státní vyšetřování, žádné mainstreamové médium se po takové senzační story nepídilo, tu a tam se kusé, ale stále ještě právně ne zcela neprůstředné informace objevovaly na internetu.

Mezitím vyplavaly na povrch různé další lahůdky. Prostřednictvím britských a keňských agentů se našla kopie Obamova křestního listu z Mombasy – zda pravá, se neověřovalo. Jeho babička se v jednom interview prořkla, že se narodil v Keni a odjel na Havaii jako nemluvně s rodiči. Našel se záznam ze školního rejstříku ze školy v Indonésii, kde byl Obama registrován pod jménem svého otčima a adoptivního otce s příjmením Soetoro, jako žák muslimského vyznání. A někdo někde vyhrabal údajný záznam jeho stipendia coby „zahranického studenta“ indonéského občanství na americké univerzitě. Nemocnice v Honolulu neposkytly žádný papírový originál Obamova certifikátu, ani žádný jiný záznam jeho narození. Honolulu úřady prý arizonské stíhací četě vyhrožovaly. Někdo si všiml, že číslo jeho průkazu sociálního zabezpečení odpovídalo státu, v němž nikdy nežil.

Vše dohromady však stále ještě netvořilo neprůstřednou žalobu. Šerifova arizonská stíhací četa proto potřebovala ještě mimo veškerou pochybnost prokázat, jak byl internetový falsifikát vyroben. Po celou dobu vyšetřování jí fandil, veřejně podporoval

a Obamu popichoval Donald Trump. Ten pak nečekaně zvítězil v republikánských prezidentských primárkách a v září 2016 oznámil, že ho Obamův certifikát nezajímá a přestává se jím zabývat.

„Prezident Obama se narodil v USA a tečka,“ řekl doslova.

Obamovi zjevně spadl kámen se srdce, jak sděloval na schůzi Nadace černošských kongresmanů:

„Nevím, jak vy, ale já jsem si oddychl, že celá ta aféra s narozením skončila. Teda, ISIL, Severní Korea, chudoba, klimatické změny, to všechno mě trápilo míň než platnost mého rodného listu.“

Už se zdálo, že to zase vyšumí, nebýt výsledku mravenčí práce, kterou mezitím několik let šerifova četa prováděla. Totiž prohledávání honolulské matriky a porovnávání rodných listů s daty narození ve stejném období jako Obamův certifikát. Nález, s nímž vyšli na tiskovou konferenci 15. prosince, by měl být nejsenzačnějším úlovkem roku. Ještě týden po konferenci zůstával nezveřejněn mimo internetová média, kromě USA Today.

Výrobci Obamova internetového rodného listu, podle šerifovy stíhací čety, digitálně přepokopovali devět bezpečně identifikovatelných rubrik z rodného listu s hawaiiským jménem Joanna Ah Nee, včetně ručně razítkovaných a psaných dat, přesunutých ve stejném sklonu a úhlu. Dvacítka digitálních expertů, včetně 18 evropských, přidala svědectví, že Obamův certifikát je padělek. Důkazy s žádostí o zahájení trestního stíhání předal šerif Arpaio Kongresu.

Kongres bude muset rozhodnout, zda z toho udělá jen arizonskou kovbojku nebo zda podle ústavy vyzve Ministerstvo spravedlnosti a FBI, aby zahájily trestní řízení. Nový prezident má navíc ústavní povinnost jim to přikázat. Spolupachatelů trestného činu by mohly být stovky. Kdo padělek vyrobil a na čí rozkaz. Kdo ve vedení Demokratické strany schválil Obamovu kandidaturu bez přezkoumání diskrepancí v údajích jeho narození. Kdo na vysokých místech právních institucí zabraňoval vyšetřování. Kdo v médiích o tomto činu věděl, nebo měl na něj podezření, a nekonal investigativní povinnost.

Na sklonku roku 2016 se schyluje k ústavní krizi, která by mohla negovat celých 8 let Obamova prezidentství a zneplatnit všechny jím podepsané zákony, exekutivní příkazy a mezinárodní smlouvy. Nobelova cena míru zase jednou ze sebe udělala osla. Po Arafatovi a Al Goreovi by to už vlastně nikoho moc nepřekvapilo.

Jenže Obama pokračuje v suverénním vládnutí, jako by nikdy nemusel nikomu prezidentství předat. Horempádem vydává stovky takzvaných midnight laws čili „půlnočních zákonů“, jak Američané říkají zákonům vydaným v těch dvou měsících mezi zvolením nového prezidenta a předáním úřadu. Nejdramatičtější z nich podepsal den před Vánocemi a nazval jej Countering Foreign Propaganda and Disinformation Act 2016, čili Zákon na potírání zahraniční propagandy a dezinformací. Ten dává do chodu „celovládní přístup bez byrokratických restrikcí na potírání zahraniční dezinformace a manipulace, analýzu údajů a rozvíjení a šíření narativ založených na faktech a protiútok na nestoudnou propagandu“.

Senátor Rob Postman, který jej Kongresu před několika měsíci přednesl, si na jeho schválení pochutnal takto:

„Dnes USA podnikly kritický krok v boji proti zahraničním propagandistickým a dezinformačním operacím, které proti nám vedou naši nepřátelé v zahraničí. Používání propagandy na podkopání demokracie dosáhlo rekordní nechtutnosti. Ale my teď máme sílu tuto hrozbu konfrontovat tváří v tvář a dostávat do světa pravdu. A můžeme zahájit protiútok tím, že budeme odhalovat falešná narativa“.

„Nepřátelé v zahraničí“, to je „Kreml, který na propagandu vydává velké prostředky“, nenechal senátor nikoho na pochybách. Vždyť, pravda, i toho Trumpa dostala do prezidentského úřadu jen ta ruská propaganda a dezinformace.

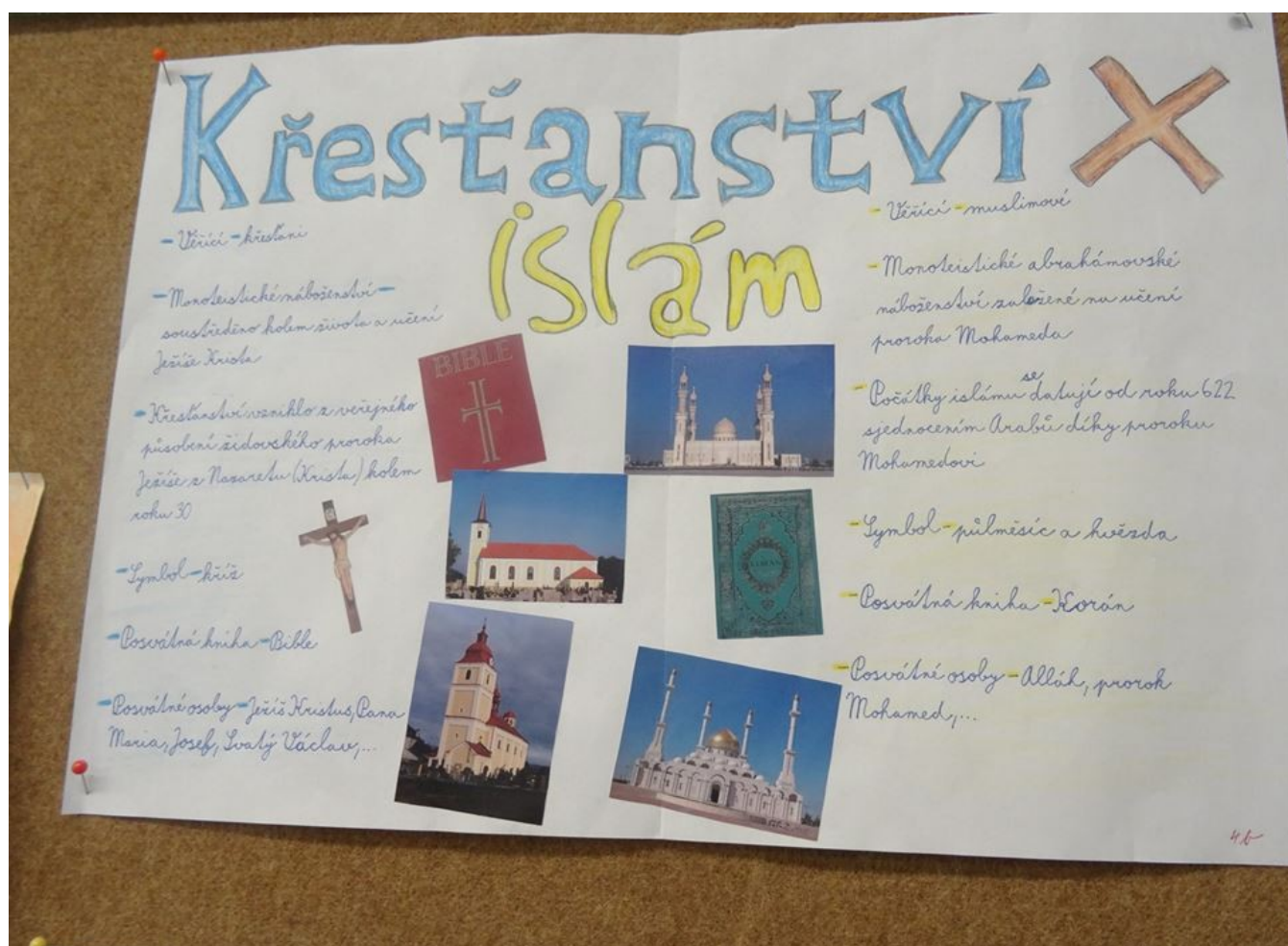
A na ty nepřátele domácí, kteří by chtěli šířit „falešné zprávy propagandy ze zahraničí“, si vláda může zatraceně posvětit „posílením autority, zdrojů a mandátu instituce zvané The Global Engagement Centre, která bude „rozvíjet, integrovat a synchronizovat celovládní iniciativy na odhalování a potírání zahraničních dezinformačních operací našich nepřátel a proaktivně předkládat narativa založená na faktech a podporující zájmy USA a jejich spojenců“.

Jestli to pamětníkům připomíná jazyk studené války, připomeňme si jen, z které světové strany přichází tentokrát. A modleme se za šerifa Arpaia a jeho stíhací čet, aby nakonec neskončili v teplákách za šíření nepřátelských zahraničních dezinformací.

To snad není pravda! Ministerstvo školství spustilo na základní škole ve Zlíně pilotní projekt propagace islámu! Nástěnky v 8. třídě, ze kterých jde děs! To musíte vidět!

-VK- Šéfredaktor AE News

Ministerstvo školství ČR čelí opět jednomu z dalších skandálů. Jak nás do redakce AE News upozornil jeden z našich čtenářů, na základní škole ve Zlíně – Malenovicích je na základě podnětu ministerstva (pod vedením ČSSD) propagován mezi žáky pozitivní vztah k Islámu, a to formou **komparativního appeasementu**, což je psychologická forma psychomanipulace (Freud, Jung), jejímž cílem je snížit podvědomý strach z jedné hrozby porovnáváním s podobnými známými fakty z hrozby známé a menší (bagatelizace) anebo hrozby nulové (denial). Jeden z rodičů, který byl ve škole na rodičovské schůzce v 8. třídě tamní školy, nafotil se zděšením neuvěřitelné nástěnky rozvěšené po zdech třídy. Informaci o tomto neuvěřitelném skandálu kromě nás přinesl už i server EUrabia.

Škola ve Zlíně – Malenovicích. Nástěnka v 8. třídě. Tohle dnes učí pedagogové naše děti na pokyn socialistů z ministerstva školství.

Jak sami můžete vidět níže na fotkách v článku, škola se snaží položit rovnítko mezi současné sekularizované křesťanství a teokratický islám, který dodnes neprošel procesem reformace. Kauza ve Zlíně je za poslední dobu už druhá v řadě, kdy škola propagovala mezi studenty islám. Nedávno totiž pro změnu učitelé na základce v Trutnově učili děti muslimské modlení k Alláhu. Celou věcí se nyní zabývá školní inspekce.

Dotyčný otec si na chodbě školy odchytil jednu z učitelek, aby mu vysvětlila, proč tyto (podle jeho slov) „sračky“ visí uvnitř ve třídě, kam chodí jeho dítě. Učitelka odvětila, že to přišlo jako nařízení z ministerstva školství. Ministryní školství je v současné době Kateřina Valachová, která na tento resort byla nominována ČSSD. Pokud se podíváme na fotografie nástěnek, tak vidíme komparaci obou náboženství formou porovnávání symbolů a obyčejů. Z nástěnek je patrné, že žáci se úzkostlivě vyhýbají porovnání neporovnatelného.

Halal nástěnky jedou!

Chybí např. zmínka o tom, že křesťanství je sekularizováno, na rozdíl od islámu. Chybí zmínka o tom, že žena v islámu má pouze 50% hodnotu a její svědectví u soudu má hodnotu pouze třetinovou. Chybí zmínka o tom, že dodnes v Saúdské Arábii lze ženu vyměnit za kozy nebo velbloudy. A zejména chybí zmínka o tom, že pravověrný muslim musí jít cestou Džihádu, protože Džihád je cesta koránu a vůle Alláha na zemi. Muslim, který nectí Džihád, je nedobrý muslim. Džihád smí muslim šířit všemi způsoby, slovem, textem, písní, činy, krví a válkou. Všechny způsoby jsou halal.

Co se na nástěnky nevešlo?

Propaganda ve školách v Německu (a nyní i v ČR) se snaží vzbudit dojem, že Džihád je pouze cestou extremistů. Usiluje se o vykreslení islámu bez Džihádu jako

přijatelné varianty. Ale to je naprostý nesmysl. Džihád je cestou víry stejně, jako je Desatero cestou víry pro křesťany. Pokud křesťan neplní Desatero, není dobrý křesťan. Pokud muslim neplní Džihád, není dobrý muslim. Muslimové musí podle Džihádu prosazovat slovo Proroka všude, kam přijdou a musí šířit jeho víru. V zemích, kde jsou muslimové v menšině, musí cestu víry prosazovat slovem a textem, ale v zemích, kde mají vysoké zastoupení, mají povinnost podle Džihádu prosazovat nejen slovo víry, ale i zákon víry, kterým je Šaría. Po nastolení Šarii musí jinověrci buď konvertovat k islámu, anebo musí platit daň za jinověrectví. Bezvěrectví (ateismus) ovšem islám netoleruje.

Naivní výuka o islámu. Takhle opravdu se nesmí islám vysvětlovat. Co by se ovšem mělo vysvětlovat, to je výuka českého jazyka na škole. Všimněte si slova „notlidba“ místo „modlitba“ na obrázku. Nikoho nepřekvapuje, že učitelka takovou chybu neopraví a umístí práci na nástěnku, jako by se nic nedělo?

Pokud by např. radnice ve Zlíně rozhodla v budoucnu, že ve spádovém území svého katastru vybuduje uprchlickou ubytovnu pro několik tisíc běženců, tak na základě připravované novely volebního zákona by tito cizinci mohli kandidovat do zastupitelstva a volit. A za nějaký čas, díky své vysoké natalitě, by přepsali voličský elektorát ve městě a po ustanovení městského zastupitelstva by klidně mohli začít stavět mešity z obecních peněz a vyhlašovat ve městě obvody s platností práva Šaría, které je v EU považované za náboženský obyčej, takže Šarií ani nelze zakázat podle Lisabonské smlouvy, protože by to byla náboženská diskriminace. To jsou věci, že? Nad tím člověk jenom žasne, co je globalistická EU vlastně zač.

Školy se snaží v dětech potlačit pud sebezáchovy před islámem!

Na nástěnce ve třídě chybí obrázky z veřejného bičování žen v Rijádu. Chybí tam poznámka, že v mnoha arabských zemích nemají ženy volební právo. Vzhledem k těmto nedostatkům bych uvedené nástěnky ohodnotil známkou nedostatečnou, která by ale měla směřovat na ministerstvo školství. Školy by měly primárně děti varovat před islámem, měly by dětem promítat videa ze Saúdské Arábie a jezdit s nimi na exkurze do islámských ghett v Marseille ve Francii, ve Velké Británii a ve Švédsku, aby děti viděly, co je čeká, pokud budou v dospělosti volit strany, jako je právě ČSSD. Tato strana se odcizila lidu České republiky. Prosazuje potají a v tichosti islám ve školách, potají schvaluje miliardové tendry na integraci muslimů, ale v médiích si politici této strany hrají na odpůrce migrace.

Sluníčkově laděné srovnávání nesrovnatelného...

Je dobře, že zmíněný otec žáka vyfotil tento materiál, protože se ukazuje, že české školství je cíleně inkluzivně a multikulturně likvidováno. Ve školách si dokonce děti nesmí koupit už ani limonády, sladké nebo slané věci, protože nově podle vyhlášky paní Valachové si mohou děti kupovat jen čistou vodu, ovoce a kefir, které jako jediné potraviny nesmyslnou směrnicí splňují. A kefir je v islámu halal, takže možná je v tom dokonce úmysl. A dokonce chce ČSSD pracovní pobyty bez prodloužení víz pro cizince. Tak určitě, v ČR neexistuje nezaměstnanost, necháme cizince pracovat bez bumáčky, turboprávník z Plzně v roli ministra manufaktury na to dohlédne. V zemi, kde je 100,000 lidí bez domova a 1 milion lidí v plošné nezaměstnanosti je opravdu nutné zaměstnávat co nejvíce cizinců. A až se jim narodí děti, tak jejich děti se budou v českých školách cítit jako doma. Islám ve třídě ve škole, islám na nástěnkách, islám v učebnicích, islám i v nabídce školního bufetu.

Jedna základní škola se již od kauzy distancovala, druhá se přiznala

Podle vyjádření ředitelky jedné ze dvou základních škol v Malenovicích, výuka islámu na jejich škole v Malenovicích (tř. Svobody) neprobíhá a fotografie prý nepocházejí z jejich školy (11. ZŠ ve Zlíně). Ředitelka Z. Jančíková to uvedla na webu své školy. V Malenovicích je ještě jedna základní škola (na ulici Komenského), ředitelem je tam Mgr. Petr Janečka. Ten potvrdil ve veřejném prohlášení, že výše uvedené kresby opravdu z jejich školy pochází, a to konkrétně ze 7. třídy. Důrazně se však distancoval od kritiky našeho článku, pouze odkázal na učební osnovy a materiál MŠMT na důkaz toho, že škola vyučuje v souladu s metodologií ministerstva školství.

To my ale rozhodně nerozporujeme. Právě proto náš server celou kauzu zmedializoval, že tato výuka na škole probíhá v souladu s dikcí MŠMT. Stejně tak v reakci pana ředitele nevidíme stanovisko a názor k tomu, že dítě 7. ročníku nezná slovo „modlitba“ a do školní práce napíše „notlidba“. Učitelka chybu ani neopraví

a výtvar dokonce jako vzorovou práci umístí na nástěnku. Je toto ukázka kvalitní výuky českého jazyka na škole? Tyto otázky si nepokládáme my v redakci, ale naši čtenáři a rodiče dětí ze Zlína, kteří nás zaplavili emaily. Dotazy by však měly směřovat zejména na vedení školy, ne na nás. Vzhledem k tomu, že podle našich informací v jiných školách děti takoveto projekty nedělají a nekreslí, jsou otázky rodičů ohledně propagace islámu zcela na místě a máme důvod věřit informacím našeho zdroje, který nás na kauzu upozornil.

Ve Zlíně má školství na starosti Gazdík

Na postu radního pro školství a tělovýchovu ve Zlíně působí Petr Gazdík, místopředseda hnutí Starostové a Nezávislí a místopředseda Poslanecké sněmovny. Podle jeho vyjádření to vypadá, že se chce školství věnovat, takže má výbornou příležitost ukázat, jestli mu jde o lepší školství, anebo o prohloubení krize ve vzdělávání mládeže. Jako člověk, který je poslancem parlamentu, by mohl interpelovat ministryni školství, aby vysvětlila, jak je možné, že dětem na školách jsou o islámu podávány zavádějící a neúplné informace, jejichž cílem je snížit v dětech přirozené obavy z nebezpečného náboženství, kterým Islám bezpochyby je.

Výuka v hodině dějepisu na ZŠ v Trutnově byla opravdu na pokraji propagace islámu. Věcí se už zabývá školní inspekce. Ve Zlíně tak daleko ještě nejsou, tam jsou teprve u nástěnek.

Stejně tak by bylo dobré zavést i diskusi o tom, jaká je vlastně v dnešní době kvalita výuky českého jazyka na základních školách a jaká je kvalita učitelů. Mnoho čtenářů AE News se zděšením kontaktovalo naší redakci, abychom vysvětlili, jak je možné, že dítě na druhém stupni ZŠ nezná slovo „modlitba“ a do školního projektu napíše slovo „**notlidba**“, a přitom učitelka to vůbec ani neopraví a umístí práci na nástěnku. Některé výroky reakcí rodičů, které jsme dostali, nelze ani publikovat s poukazem na to, že **ve škole se děti učí kreslit mešity namísto toho, aby je tam učitelé naučili psát správně česky.**

Výuka o islámu do českých škol patří do hodin branné výchovy, aby např. děti věděly, co mají dělat, když muslimský útočník vnikne do školy s nožem a začne bodat do nevěřících dětí, podobně jako se stalo v americkém vysokoškolském kampusu před několika dny. Mimochodem, k útoku somálského mladíka na kampus Ohio State University se dnes přihlásil Islámský stát]. Ten uvedl, že Abdul Razak Ali Artan ze Somálska, který přišel do USA v roce 2014 na zelenou kartu a před několika dny v areálu školy pobodal nožem desítky studentů, byl skrytým stoupencem, který čekal na pokyn ISILu. Kolik takových stoupenců ISIL může být v ČR? **Relativizace hrozby islámu ve školních osnovách a v podobných projektech je opravdu alarmující.**

Děti získají v podvědomí falešný obraz komparace, že islám je něco, co lze porovnat s nekonfliktním křesťanstvím. Rodiče navrhuji, aby dětem byly o muslimských ghettotech podávány nezkreslené informace a aby děti věděly, že třeba nesmí jít na procházku se psem do čtvrti, kde žijí muslimové, protože kromě útoku muslimů na psího mazlíčka by mohly být děti fyzicky napadeny, protože pes je podle islámu nečisté stvoření, které stvořil Satan. Muslimové se na bezvěrce, kteří venčí psy na vodítku, dívají jako na „pastevce satanových stvoření“ a podle toho se k nim potom chovají.

Naštvaní rodičů je zcela pochopitelné a hlavní roli zde hraje ministerstvo školství, které nesmí do osnov zařazovat lživou a zkreslenou výuku o hrozbách islámu. V České republice už dnes vyrůstají muslimská ghetta, na Teplicku, ale i na Jižní Moravě a dětem musí být ve školách poskytován přehled o hrozbách; ovšem stejně tak nesmí být ve prospěch školních projektů zanedbávána výuka a kontrola českého jazyka, a to nejen u dětí.

Tak nevím...

Neviditelný pes 9. 12. 2016 Štěpán Zemek

Mnoho se píše o migrantech, uprchlících, xenofobech, fašistech, vítačích i sluníčkářích. Jsou k vidění články docela rozumné, které se pokouší zamýšlet i nad tím či

oním aspektem pro či proti přijímání migrantů. Myslím, že ale jeden důvod proti přijímání je poněkud opomíjen.

Co svět světem stojí a lidstvo si uvědomilo své já, začalo se dělit na my a oni. Ať už to bylo kmenové, rasové, náboženské či národní, vždy to bylo my a oni. V historii můžeme vidět nespočet příkladů, kdy i bezvýznamná rozdílnost byla využita a zneužita k prosazení různých cílů. Soužití dvou kultur či jazyků v jedné lokalitě vždy vedlo dříve nebo později ke konfliktům. Mluví se o vzájemném obohacování kultur, třeba stavebními slohy. Maurský sloh ve Španělsku je jistě krásný, ale kolik lidských životů bylo zmařeno při arabizaci poloostrova a kolik při následné rekatolizaci? A nelze si myslet, že to bylo dávno, že dnes už jsou lidé rozumnější. Nejsou.

Vezměme třeba soužití Čechů a Němců na území Čech. Přestože oba národy jsou civilizačně totožné, soužití nikdy nebylo bezproblémové. Kdo nevěří, ať si sežene neprodejnou publikaci „Rozumět dějinám“ vydanou nakladatelstvím Gallery pro ministerstvo kultury v roce 2002. Je v ní docela hezky popsáno, jak opovržlivě o sobě tyto národy navzájem smýšlely. Přes staleté soužití nikdy nesplynuly. Nakonec to skončilo oním „Heim ins Reich“ a následným vyhnáním všech Němců z Čech.

Například Rusové zcela vědomě zneužívají faktu, že ve všech zemích bývalého Sovětského svazu jsou ruské menšiny a ty slouží Rusku jako tzv. „pátá kolona“. Ochranou ruských menšin byla zdůvodněna anexie Krymu, je „osvobozována“ ruská menšina na východní Ukrajině a je jen otázkou času, kdy Rusko začne řešit pobaltské státy. Pokud si někdo myslí, že Rusové jsou východní barbari a na Západě se nic takového nemůže stát, ať se podívá do Belgie. Ta je rozdělená na Vlámky a Valony, je rozdělená i jazykově a sestavit tam vládu je skoro nemožné. A to je to přímo pod bruselským svícem. Čest výjimkám, jako je třeba Švýcarsko. Třeba i vášně kolem britského referenda o brexitu vyvolaly takovou nenávisť vůči cizincům, že tam došlo k etnickým vraždám dvou Poláků a jednoho Čecha. Skutečně kulturní Západ. O soužití národů a jejich vzájemné integraci v Jugoslávii si snad raději povídat nebudem.

Asi budu ukřižován, ale když to tak posuzují, poválečné vyhnání Němců přes všechnu tvrdost, místy i krutost a nespravedlnost bylo z hlediska budoucnosti docela prozíravé. Ono se o tom moc nemluví, ale Němci byli vyhnáni nejen z Čech nebo Polska. Lidé prostě nedokáží žít v multikulti. Vždy se najde někdo, kdo zneužije frustraci neúspěšných ke svým cílům. Není nic snazšího než přesvědčit takovou skupinu, že za jejich neúspěch mohou jiní, na ně ukázat prstem a nechat problém vybublat. V každé společnosti prostě jsou lidé svým založením fašisté, radikální buditelé, anarchisté a já nevím kdo ještě. A právě takovíto lidé rozbijí dříve nebo později každé klidné soužití. No, a když se teď dívám na tu migrační invazi a představuji si Evropu za nějakých dvacet až třicet let, běhá mi mráz po zádech. Státy bývalého východního bloku jsou mistrovány „starými“ členskými zeměmi za xenofobii, rasismus, netoleranci a já nevím za co všechno ještě. Ale tito kritici nevidí trám v oku svém. Levicoví populisté, kteří v těchto zemích vládou, si odmítají připustit, že jsou to právě oni a jejich politika, co způsobuje nárůst preferencí tzv. nesystémových stran. Lidé podvědomě chtějí žít mezi „svými“ a se „svými“. Pokud je mezi ně násilím vtlačen cizí prvek, snaží se jej vytěsnit. Tak vlastně vznikají ty různé odloučené lokality nebo monoetnické čtvrti ve velkých městech. Ty si opět žijí po svém, včetně životního stylu i filozofie svých obyvatel.

Obyvatelé na západě si přece jen na rozdíl od nás neužili praktické dopady komunistické ideologie se všemi z toho vyplývajícími důsledky. U nich to bylo jen takové salonní blouznění a snění. Odmítají vidět, kam vede skutečně důsledné uplatňování socialistických utopií v praxi. Nevidí zbrzděný vývoj v bývalých zemích východního bloku, nevidí, co tato doktrína udělala s Kubou, nechťejí si připustit, že praktické zhroucení Venezuely způsobila právě důsledně levicová politika. Ale my, co jsme si to užili na vlastní kůži, se na tyto utopické ideje díváme se skepsí a opatrností lidí, kteří se již spálili. Já skutečně můžu „vylétnout z kůže“, když slyším ty řeči, jak nás migranti obohacují, a to jak kulturně, tak i materiálně. Ale pokud by tomu tak skutečně mělo být, proč si je tedy ty kulturně vyspělé státy nenechají? Myslím, že tady nám opět politici lžou a oni to ví, že nám lžou. To kulturní obohacování vede ve Francii k již déle než rok trvajícím výjimečným stavům. Tohle tedy já u nás skutečně nechci.

Zpráva v tisku: „Včera v tramvaji číslo pět se přihodila neobyčejná věc. Jakýsi pán postoupil místo jedné paní. Paní omdlela. Když se vzpamatovala, poděkovala. Pán posléze omdlel taktéž.“

Je dopravní špička, a tudíž narvané metro. Nastoupí tělnatá dáma a rozhlédne se: „Nabídne mi nějaký pán místo?“ Vstane štíhlý mladík: „Madam, já vám teda na kousek přispěju...“

„Máte štípnutou jízdenku?“ ptá se revisor. „Ano..., bohužel i s portmonkou, pane.“

V autobuse jede maminka se čtyřletým kloučkem na prvním sedadle. Přichází známá sousedka a nabízí klučinovi bonbón, a ten ho s radostí přijímá. „Venoušku, jak se říká?“ ptá se maminka a čeká způsobnou odpověď. Venoušek se podívá na paní, pak na ostatní cestující, výmluvným způsobem ke všem natáhne ručičku, zatváří se blaženě a řekne: „Eště!“

V autobusu se ptá revisor: „Paní, platila jste za toho psa?“ „Ne, já ho dostala zadarmo!“

„Co to kopete, sousede, studnu?“ „Ale kdepak, dělám si tu přípojku na metro.“

„Je to pravda,“ vyptává se zvědavě dáma řidiče v tramvaji, „že když člověk stoupne na koleje, může dostat elektrickou ránu?“ „Pokud se druhou nohou dotýkáte troleje, tak ano.“

Několik studentů se hlučně baví v autobuse. „Ticho. Tady nejste ve škole!“ napomíná je jeden cestující.

Vousatý stařeček nastupuje do autobusu a ukazuje revisorovi školní legitimaci. „No dovolte!“ ohradí se revisor. „Vy už dávno přece nejste ve věku, který by vás opravňoval nosit zlevněnou školní režijku!“ „To je jen důkaz toho, prosím, jak dlouho jsem na vás musel na zastávce čekat!“

V přeplněné elektrice najednou vykřikne jedna žena: „Pane, jste drzý! Už deset minut mi hladíte koleno! Okřiknutý flegmaticky odpoví: „No podívejme se! A teď už se vám to najednou nelíbí!“

Do autobusu nastoupila stará paní. Všechna sedadla byla obsazená, tak požádala jednoho hošíka, aby jí uvolnil místo. „Pusť mě sednout, jsem stará a bolí mě nohy...“ „A když jste byla mladá,“ zeptal se jí chlapec, „pustila jste sednout staré lidi?“ „Samozřejmě!“ „Tak se potom nedivte, že vás teď bolí nohy!“

Jedou v tramvaji číslo pět. Žena říká druhé: „Ty poslouvej, dávej trochu pozor. Kymáčíš se tu jako husa!“ „No a co, trochu jsem do tebe bouchla! To musíš tak kdákat?“ Její manžel: „Nech ji, slepici! Divím se ti, že se s ní vůbec bavíš!“ Manžel druhé ženy: „Co tady řveš, ty krocane!“ Opilý cestující k neznámému: „Poslouvejte, šéfe, nezdá se vám, že jsme nastoupili do pojízdné drůbežárny?“

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štičky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 19/3/2017 v 14.00 hodin:

LÍDA BAAROVÁ

Česká herečka Lída Baarová je v roce 1934 pozvána do berlínských filmových ateliérů Babelsberg, považovaných za evropský Hollywood. Po počátečních potížích nakonec okouzlí i davы fanoušků v celém Německu. Tisk ji vynese na titulní strany jako jednu z nejkrásnějších žen Evropy. Zamiluje se do ní ministr propagandy Göbbels. Chce se kvůli Lídě vzdát úplně všeho – rodiny, kariéry, Říše. Baarová odmítne nabídku na dlouhodobé angažmá v Hollywoodu, zůstane v Berlíně a nové lásce nezvladatelně propadne. Zásadní otázku, zda je možné milovat zločince, si bude klást až za pár let a pak po celý zbytek života. Hitler na základě proseb Göbbelsovy manželky rozkáže svému ministrovi, aby ukončil skandální, s velkoněmeckými ideály neslučitelný vztah s Baarovou. Göbbels protestuje, ale po Hitlerově nátlaku svou lásku zavrhne. Baarové je zakázáno hrát v německých filmech a nesmí opustit Říši. Během Křišťálové noci v roce 1938 se jí podaří uprchnout zpět do vlasti, kde natočí ještě několik úspěšných filmů. Po okupaci Československa ale musí před nacisty opět prchat. Když skončí válka, vrací se plná nadějí do Prahy. Zde se však setká jen s výsměchem a ponížením. To právě peklo ji ale teprve čeká... **Režie:** Filip Renč. **Hrají:** Táňa Pauhofová, Karl Markovics, Gedeon Burkhard, Zdenka Procházková, Simona Stašová, Martin Huba, Anna Fialová, Jiří Mádl, Lenka Vlasáková, Pavel Kříž, Michal Dlouhý, Hana Vagnerová, Karel Dobrý a jiní.

Neděle 23/4/2017 v 14.00 hodin:

ANTHROPOID

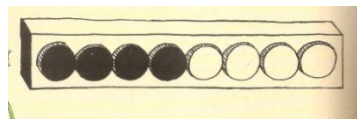
Snímek *Anthropoid* vychází z výjimečného skutečného příběhu vojenské operace za druhé světové války, jejímž cílem byl atentát na obergruppenführera SS Reinharda Heydricha. Heydrich byl po Hitlerovi a Himmlerovi třetím nejvýznamnějším mužem Třetí říše, hlavním strůjcem Konečného řešení a vůdcem nacistických okupačních sil v Československu. Vražedná a brutální vláda tohoto muže, přezdíváného „pražský rezník“, přiměla spojenecké síly v Londýně k naplánování přísně tajné mise s kódovým označením Operace Anthropoid, která se měla navždy zapsat do historie. **Režie:** Sean Ellis. **Hrají:** Cillian Murphy, Jamie Dornan, Charlotte Le Bon, Aňa Geislerová, Tóby Jones, Harry Lloyd, Alena Mihulová a jiní.

Hádkový koutek

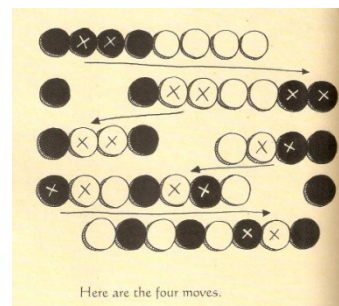
Odkládala jsem, jak to jen bylo možné, ale musím přiznat: pan **Richard Toman** i pan **Oldřich Fiala** vyřešili každý jen dvě hádanky. Oba zcela lehce vyřešili tu druhou, leč pro tu první a třetí jsem opět musela oběma upřesnit požadavky. V první, kterou vyřešil správně pan Richard, nesmí být pohnuto žádným jiným kouskem, ani nelze tu dvojici jen přehodit na místě. V té druhé je nutno si představit, že se díváte shora, i když ta věžička a postele samy jsou zobrazeny z boku. Je tedy zjevné, že budu muset být opatrnější při výběru hádanek.

1. Alternation

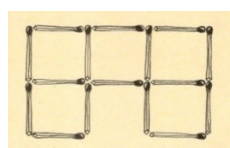
Four black and four white pieces are arranged as pictured on the left: In a maximum of four moves you have to make the pieces alternate: white-black-white-black, etc. Each move consists of moving two adjacent pieces simultaneously. Do not shift any other piece during any move.

Solution: Some possible moves to achieve the desired result are shown on the right...

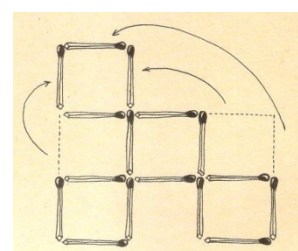

2. Matches 2

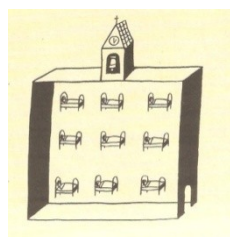

The persistent troubadour at the local fair has made another figure composed of five squares. Can you make four identical and touching squares by moving three matches in this case?

Solution: On the right is one solution; the symmetrical ones as well as the one from the previous Věstník are also possible...

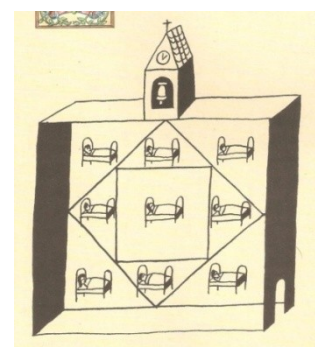

3. Isolation

In the Town Hospital, a patient has come down with the plague. To prevent it spreading, it is decided to separate the patients in the square communal ward using two differently sized room dividers, each one forming a square-shaped section. How must they be placed in order to isolate each of the patients?

Solution: On the right is a possible solution as given in the book...

Dnešní hádanky:

Jen dvě nové hádanky jsou z knihy **Fabrice Mazza "Enigma"**. Ta třetí je něco, co ocení vnučata, která se ráda zabývá matematickými triky!

1. Make 24 with 5, 5, 5 and 1

How can you make 24, using each of the numbers 5, 5, 5 and 1? The only operations allowed are addition, subtraction, multiplication and division. You can also use the brackets...

Note: Do not assume anything not explicitly stated...

2. Four Queens and a Bishop

On a chess board, how can four queens and one bishop be placed, so that the opposing king is always in check, whatever his position?

Reminder: queens move in a straight line and diagonally, and bishops move diagonally.

3. Trick with numbers

Write any three digit number, repeat the three digits. Explain why any thus created number will be divisible by 13. For example: $748,748 \div 13 = 57,596$.

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

LETEM SVĚTEM

Na titulní stránce **Vídeňských Svobodných Listů** z listopadu 2016 se dočteme zprávu o tom, že u příležitosti státního svátku České republiky uspořádalo české velvyslanectví slavnostní vernisáž výstavy „T. G. Masaryk ve fotografiích“. O tradičních Moravských hodech se dočteme na stránce druhé; na páté stránce shledáme několik skupin sokolů ve stejnokrojích na pražském Hradě a na šesté stránce si lze přečíst zprávu o česko-rakouských dnech historiků konaných v Rakousku v listopadu minulého roku. Na stránce šesté se profesorka Stanislava Kučerová rozhodně pozastavuje v článku pod titulem „O odsunu rovně a jasně“ nad postoji jistých vlivných českých politiků, kteří odsun Němců z republiky berou na potaz. Na poslední, dvanácté stránce nacházíme v „Kalendáři podniků a zábav“ celou dlouhou řadu odkazů na zajímavosti jež lze shlédnout ve Vídni mezi říjnem tohoto roku 2016 a březnem roku příštího. – První prosincové vydání přináší na první stránce fotografie ze schůzky nazvané Czech-Austrian Dialogue Forum konané ve Vídni v listopadu 2016 a na třetí stránce nalézáme snímky z konference rakousko-českých historiků. – Na poslední stránce je velká řada upozornění na podniky a zábavy konané ve Vídni týkající se českého menšinového života v rakouském hlavním městě. – Kdo by si rád přečetl dlouhou báseň Elišky Krásnohorské „České Jezulátko“ dopídi se jí hned na první stránce vánočního vydání. O sedmdesátém výročí Vídeňských Svobodných listů se dočítáme na stránce druhé s mnoha fotografiemi a s recenzí k onomu památnému výročí. Nalézáme na dvou stránkách i snímky několika česko-vídeňských Mikulášů v akci. V Kalendáriu 2016 si připomínáme, že v prosinci roku 1941 zesnul v německém koncentračním táboře „herec, režisér, kabaretiér, textař, skladatel, filmový scenárista“ Karel Hašler – autor písní „Po starých zámeckých schodech“, „Ta naše písnička česká“ a mnoha jiných evergreenů. – Pozor, pozor! Kdo si pospíší, ten ještě může stihnout Reprezentační a maturitní ples české a slovenské větve v Rakousku v sobotu 4. března ve vídeňském Parkhotelu Schoenbrunn! VSL nás ve svém prvním lednovém vydání bohužel asi jen lákají. Masopustní maškarní zábavu konanou v lednu jsme bohužel my Australané již promeškali... Na druhé a třetí stránce tohoto listu se objevuje mnoho snímků z různých událostí konaných v české Vídni, radost na ně pohledět! I na dalších stránkách je úplná záplava fotografií z mnoha česko-rakouských setkání konaných ve Vídni. Na šesté stránce je pojednání o výročí Charty 77 – a dovidáme se, že několik set signatářů se sešlo v pražské Lucerně na oslavu onoho výročí... Kdo by si chtěl poslechnout Martu Kubišovou, může tak učinit 15. března ve vídeňském divadelním sále školy Komenský – ještě je čas. Dočítáme se o onom koncertě v druhém únorovém vydání VSN. Toto vydání je posledním vydáním tohoto menšinového časopisu v Rakousku mně poslaného.

Český zahraniční časopis **NovýPolygon** ze srpna minulého roku uveřejnil dva pozoruhodné články Marcely Čechové. V tom prvním pod titulkem „Jak to Britové Brexli,“ se rozepisuje o hodnotách Evropské Unie a netají se nijak s názorem, že by proti rozpadu tohoto tělesa nijak neprotestovala. „Nevím, co oficiálně říká BREXITU anglická královna, ale dočetla jsem se, že neoficiálně se zeptala, zda by ji někdo mohl sdělit aspoň jeden jediný důvod, proč by měla být Británie nadále členem Evropské unie,“ píše. Článek je doprovázen ilustrací, jež představuje hroutící se domina. Ve svém druhém článku uvažuje Čechová o postojích Donalda Trumpa – a to ještě několik měsíců před jeho zvolením za prezidenta... Mezi dalšími pozoruhodnostmi tohoto vydání bych upozornil na dva zajímavé příspěvky Luďka Frýborta psané z jeho nynější hannoverské pozorovatelný. A pak je tu samozřejmě i Milan Hulík se svými podstatnými příspěvky. Nu, nebyl by to Polygon, aby nehýřil zajímavostmi... Nicméně jimi nijak nehýří říjnové vydání z roku 2016. Na titulní stránce hledíme na pocuchaného Václava Havla – a je to nám, dětem první republiky zvyklým hledět na upravenou postavu T. G. Masaryka, dost proti srsti. Ani jinak bych nezařazoval toto vydání mezi literární skvosty krajanského tisku. Naopak. Příspěvek Jana Schneidera bych si dovolil odkázat mezi literární blivaniny druhého řádu. Jsou zde ku čtení ovšem i zajímavá čtení Milana Hulíka a Oty Ulče, a nemohu neupozornit na živě psané řádky Jany Volfové „Venkov mého dětství“. Úvahy Luďka Frýborta stojí vždycky za uváženou – leč – celkem vzato, bez pročitání tímto číslem Polygonu bych i dobře dokázal přežít. Nu, nemohu si pomoci, tu moji neoblubu tohoto čísla bude mít asi na svědomí ten rozcuchanec na titulní stránce – Václav Havel. – Prosincové číslo

už je do jisté míry poznamenáno komentáři o volbě prezidenta Donalda Trumpa. Zatím jen komentáři poměrně neutrálními. Pozoruhodný je příspěvek Marcely Čechové „Miska s bonbony“ nabádající k velké opatrnosti při přijímání „uprchlíků“ ze Středního Východu. Mezi ostatními zajímavostmi lze nalézt opět dva články Milana Hulíka, a celou řadu živých komentářů Ludka Frýborta. I Ota Ulč se podílí na hodnotném čtení, a nacházíme rovněž i příspěvky autorů z Austrálie. Přiznávám však, že na mne v tomto vydání Polygonu nejmocněji zapůsobil obrázek zvonu na titulní stránce. Proč? Protože se už asi nikdy nezbavím vzpomínky na verše Františka Halase z podzimu roku 1938: „Zvoní zvoní zrady zvon, zrady zvon... Čí ruce ho rozhoupaly? Francie sladká, hrdý Albion – a my jsme je milovali.“ Ano, milovali jsme je a zradili nás. Proto i dnes s láskou k nim poněkud šetřeme.

Mám tu před sebou i několik čísel západoaustralského **Klokana**, a pouštím se do psaní o něm, i když mi někde nějak vypadlo to i ono číslo. Ten Klokán z prosince roku 2016 hýří pestrostmi už hned na první stránce. Zábavná dětská příloha je tentokrát v jazyce českém, a obsahuje několik jazykolamů.

Právětak je mi záhadou, jak a kdy se mi na stole objevilo prosincové číslo časopisu **Zpravodaj** vydávaného jako „Oběžník Tělocvičné jednoty Sokol I. Smíchov pro členstvo jednoty“. Obsahuje spoustu fotografií ze života oné jednoty. Jsou to všechno snímky velmi zajímavé, ale zprávy v něm uveřejněné se jaksi vymykají zornému úhlu pohledu zde událostem věnovanému. Nicméně nutno poznamenat, že smíchovští sokoláci se dovedou vydovádet – jak o tom ony snímky jasně svědčí. Protože nelze předpokládat onu znalost našich čtenářů, prozrazuji, že Smíchov je jedna z částí Prahy. Má-li co činit se smíchem, nevím. Právětak jako nevím, zdali pražské Hrdlořezy mají co činit s řezáním hrdel...

Opravdu nevím, jak se mi sem pod ruku připletlo jedno říjnové číslo časopisu **Respekt**, ale nalézám v něm karikaturu někdejšího českého velvyslance v Austrálii, Hynka Kmoníčka. Úvodní věta jí doprovázejícího článku zní takto: „Kdyby se v Česku vypisovala soutěž o neoriginálnější kancelář ve zdejší státní správě, vyhrál by Hynek Kmoníček... hlavní zahraniční poradce českého prezidenta.“ To bych podepsal i já levou rukou, a se mnou dozajista všichni ti, kdo ho zde v Austrálii svého času znali jako českého velvyslance v Canbeře. Kdo tuto svéráznou postavu kdy poznal, nebude mi věru jistě odporovat.

Jsou zde i dvě vydání **Krajanského Listu** z Brisbane – z ledna a z února tohoto roku. Lednové vydání nás na zvláštní stránce upozorňuje na události proponované na měsíc leden – avšak jistým nedopatřením asi došlo k tomu, že jsou čtenáři zváni – v lednu! – na silvestrovskou zábavu. Stránky jsou nečíslované, ale na jedné z nich se dočtete, proč někteří ptáci po zemi chodí a jiní poskakují... Únorové číslo má na titulní stránce několik vzpomínkových fotografií z března roku 1972, kdy byl v Brisbane otevřen Národní dům Československého klubu v Queenslandu!

Ne že bych to úmyslně nechával až nakonec, ale na konci to prostě je. Ocitá se to tam s připomínkou „last but not least“! A je to letní/zimní vydání **Čechoaustralana** Barbary Šemenové s titulní stránkou plnou barev. Jako vždy, paní šéfredaktorka si vyhradila vstupní stránky rozmáchnutým úvodem – z něhož bych vyjmul tuto moudrost: „Něco museli ti tři prezidenti udělat dobře, i když jim tu mnohý – tomu či onomu – nemůže přijít na jméno...“ – a snad se nemýlím, že autorka má na mysli tři prezidenty postkomunistické. Autorku samu nacházíme na snímku na pražském nábřeží v pozadí s panoramatem Karlova mostu a Hradčan... Úvodní slovo paní šéfredaktorky následuje úvaha Zdeňka Riche „O Jeníčkovi, Mařence a Otesánkovi“. Jeho choť se na jedenácté stránce rozepisuje o australských vánocích pod hlavičkou „Vánoce 2016“ – a to perem plným něhy a hebkosti. Rovněž z pera paní šéfredaktorky je její úvaha pod hlavičkou „Identita Čechoaustralana“, kde si nařiká takto: „Myslím, že nejsem mezi krajany sama, která trpí známým syndromem rozpolcenosti mezi láskou k oběma domovům.“ Zde bych já zdůraznil nesouhlas s onou rozpolceností – lze přece milovat matku i ženu vřelou láskou! Však se ony lásky nijak nevyklučují! – Jako vždy – i toto vydání Čechoaustralana skýtá nejedno potěšení při četbě toho i onoho. Je tu však i dnes hrozba ohledu na výdrž čtenářstva těchto recenzí – a zde je jen jeden lék: přečtete si originál. Litovat nebudete!

Jako vždy, bylo mi potěšením prolistovat si soubor českých tiskovin v zahraničí.

Bořek Šindler

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Nuže, náš někdejší český kněz v Sydney **páter Šimek, se k nám vrátil na měsíční návštěvu** – dnes už jako opat. Jeho působení v Želivském opatství trvá již pěknou řádku let, a po skončení mešního obřadu nám přítomným dovedl mnoho ze svých nových zkušeností velmi zajímavě vyličit. Pan opat vypadá dobře a jeho veselá a družná nálada nedoznala po letech vykonávání tak odpovědného úřadu nijaké zřejmé újmy. Prozradil nám pan opat i to, že v obrovském komplexu želivského opatství se rovněž vaří i ve vlastním pivovaru želivské pivo! Dodejme ještě, že pan opat je i dvojnásobným doktorem, co do akademických titulů.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V lednu se tradičně přesunula pozornost tenistů do teplého, ba horoucího léta australského světadílu. Zúčastnili se i letos čeští borci. Jako první z nich **zvítězila Karolina Plíšková v queenslandském turnaji**, a její vynikající úspěch byl věru zasloužen. V tenisových utkáních během Australian Open v lednu čeští tenisté však pohořeli... Čeští tenisté rovněž pohořeli v Daviscupovém turnaji proti Austrálii, rovněž sehraném v Melbourne. Tomáš Berdych se nezúčastnil.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Proskočily zprávy, že v Německu došlo **k novému vydání Hitlerovy knihy „Mein Kampf“ – „Můj zápas“** – a že se tam tato Hitlerova „bible“ těší neobvyklému zájmu čtenářstva. Není vlastně ani divu – německá nepoučenost, nepoučitelnost, z porážek jejich tradičních výpadů na Východ se po celá staletí nedovedla otupit. Němci jako národ inteligentních organizátorů ničení podřadných lidských plemen jsou věru nepoučitelní. Během posledních několika staletí sice dostávali za vyučenou – leč koledovat si o porážky dozajista budou i v budoucnu. Ne že by nebyli pracovití. Pracovití oni jsou, byli a jistě i budou. Jenže jejich pracovitost, inteligence a schopnost dosahovat stěžejních výkonů není bohužel provázena dostatečnou měrou soudnosti!

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Nu, **přežili jsme ta letošní lednová vedra**, přežíváme i ta únorová, ochlazení ve vlnách Pacifiku se stalo jakoby nezbytností – leč prožili a přežili jsme i leccos horšího, přežijeme snad i to letošní horké bezmračno. Nebylo to ostatně poprvé, kdy se teplota v lednu pohybovala nad třicítkou. Doma v republice si letos naopak lidé užili dost sněhu. Nic nového pod sluncem! K nijakému globálnímu oteplování během zimy nedochází.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Obyčejně se zde snažíme vystříhat současných politických událostí, není však dobře možno zcela opomenout výsledek volby amerického prezidenta. Nově zvolený a v lednu se **prezidentského úřadu ujavší Donald Trump** – ať je náš postoj k jeho zvolení jakýkoli – má pro Čechy jistou důležitost v tom, že jedna z jeho několika manželek byla Češka, a že jejich dcera Ivanka zůstává jednou z prominentek v Trumpově „souboru“. Není prý vyloučeno, že za presidenta nově zvolený otec Trump ji obdaří nějakou prominentní funkcí...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Nemohu se zde nezmínit o jedné výbornosti – vlastně o několika výbornostech nedávno prožitých. Měl bych začít hraním mariáše v prostorách sokolovny jedné nedávné soboty, jehož se zúčastnil i pan legační rada a zástupce českého velvyslance v Canbere pan Miroslav Piša. Hrál se asi do sedmi, a potom se **skupina mariášníků odebrala na večeri do sousedního rakouského klubu**. Bylo vedro, ale ihned po vstoupení do prostoru klubu nás uvítalo příjemné chladno. Příjemné chladno a příjemné úsměvy restauračního personálu. Zasedli jsme za čistě prostřený – ano, milí přátelé, za ČISTĚ PROSTŘENÝ stůl s ubrusem. S UBRUSEM, a než jsme se nadáli, už jsme měli v ruce jasně vytištěné menu. Věřte nevěřte – několik druhů polévek – a nemohli jsme si nevybrat tu s játrovými knedlíčky. A věřte nevěřte – vepřová, knedlík a zelí! Dali jsme si však vídeňský řízek s bramborovým salátem. Zatím co jsme čekali, přitočil se k našemu stolu bodrý pan manažer a rozmlouval s námi o tom i onom. Nám se ovšem sbíhaly sliny, ať se točila řeč o čemkoli. A už tu

byla ta polivečka s játrovými knedlíčky, a už tu byly i řízečky. Řízečky? Každému se objevily na talíři dva obrovské řízky a na zvláštní misce i ten bramborový salát. A to vše za vlídných úsměvů číšníků a spolustolovníků. Nu, ani se dál neptejte! Na desert místa již nezbylo, ale byl těch desertů pěkný výběr. Nu, jak to jen zakončit. Trochu posmutněle. Vyšli jsme ven do tmy a před námi se tyčila mohutná budova Sokola. Potemnělá, posmutnělá. Co vám budu povídat...

Ještě k těm Trumpovým „vejšplechtům“. Nedávno prohlásil, že **globální oteplování je pouze politickým výplodem levicových médií**. I já mám zato, že globální teplota by vyžadovala průzkumu po několik desítek let, než by bylo možno dospět k vědeckým závěrům – a sdílím tudíž v této záležitosti Trumpův názor.

Lovec perel B. Š.

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA (19)

Rok Lidic vykoupěných Stalingradem

Bořek Šindler

Dodnes to mám jako nadlani. Naše gymnasium se chystalo na den sportovního utkání v lehké atletice na Strahovském stadionu. Toho dne odpoledne bzučela naše potemnělá tělocvična v budově Dušní ulice posledními přípravami. Sokol už byl dávno Němci zakázán, ale lehká atletika byla ve floru, a pěstovali ji s vervou... Cvičební hodina naší kvinty ten den probíhala v rozechvění posledních příprav a v očekávání zítřejšího atletického utkání – a najednou, zčista jasna, se mezi námi objeví profesor Zdeněk a vážným hlasem oznamuje. Chlapci, na pana říšského protektora byl dnes spáchán atentát. Vyklidte ihned tělocvičnu, seberte si svoje věci a jděte domů. Je zákaz chození po ulici ve větší skupině než ve dvou. Zítřejší atletické utkání na Strahově je až na další odvoláno.

Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt – tak praví staré české přísloví. Nepraví však a nepoučuje nás, jak výt s vlky, s kterými žít nechceme. Vlkům Čechy předhodili v září roku 1938 jejich vlastní přátelé, či spíše přítelíčkové, a to přítelíčkové nemoudří a přátelskými city neoplývající, a Čechům prostě nezbývalo než si vyhledávat způsoby koexistence s vlčí cháskou. Ten nezasloužený políček jim oněmi přítelíčky v Mnichově uštědřený pálil a pálí Čechy dodnes, a honbu na vlky zahájenou barbarským přepadením Němci ruského kolosu Češi nemohli tudíž neuvítat. Atentát „na pana říšského protektora“ se nejen nevymykal intencím české aspirace, bylo dlužno takový čin uvítat. Bylo to uvítání nahlas neprojevované, a tudíž i my kvintáni dobře vycvičení okolnostmi, jsme zajásali jen potichoučku polehounku. Mrzelo nás ovšem, že se nebudou konat toužebně očekávané lehkootletické přebory na strahovském stadionu. Sklopili jsme hlavu i oči – v tom jsou Češi odedávna pane nějakými mistry! – šlo se hned domů, po jednom a po dvou, a bylo holt po ptákách! Jak předobře známo, následovaly týdny německého běsnění.

Už po vyvrácení Lidic jako lidského sídla ve Střední Evropě po tisíc let nevídaném, jdu jednoho rána po nábřeží kolem Jiráskova mostu v Praze k Vyšehradu navštívit tam matčiny rodiče a vidím celou Resslovu ulici zablokovanou německými oddíly, a bylo slyšet střelbu. Vycvičen okolnostmi, pokračoval jsem v chůzi dál kolem mostu Palackého bez zastavení, a teprve později jsem se dověděl, že střelba v Resslově ulici probíhala mezi československými vojáky v kryptě ukrytými a je obléhajícími Němci... Nu, řádění Němců po atentátu na Heydricha nenechalo svět bez odezvy, a výtí s vlky se počalo odehrávat v poněkud jiné tónině... To všechno se seběhlo během jara, a v létě jsem opět zasedal za stolem během žní v Lošanech u Horních Macháčků se Svatou z Dražic a s libeňským Jardou Skřivánkem. Ruský legionář strýc František Macháček byl denně – ovšem tajně – na moskevské vlně českého vysílání uváděného větou „Smrt německým okupantům“ – a to se strýci, naprosto komunismem nenačichlému, obzvláště zamlouvalo, ještě dost dlouho před Stalingradem. Jeho bratr, ten Koutecký Macháček, tou dobou optimisticky říkával – tak dobře, seberou mi statek, ale se svými odbornými znalostmi jim budu dobře vypomáhat. Chudák strýc Koutecký, to ještě nepoznal bolševiky a vypomáhal jim pak jen za mřížemi. Leč to se pak už psal jiný rok... Odešlo léto a nastal podzim, a po podzimu radostná zima. Zima až to praštělo! Rusové obklíčili Stalingrad, podařilo se jim zajmout desítky tisíc

Němců – a byl tak i zahájen konečný útok na Berlín. Nic nového pro mého tátu, ten nic jiného od června roku 1941 ani neočekával...

U nás na gymnasiu však přituhovalo, přituhovalo rok od roku a měsíc od měsíce. Němečtí inspektoři utahovali šrouby, jak se dalo. Několik hodin matematiky během týdne se muselo vyučovat jen německy, jako zeměpis jen zeměpis Německa, dějiny jen a jen dějiny Německa. Z české literatury vymizela jména nežádoucích autorů. Oklestovalo se, co se jen oklestit dalo. Koncem školního roku muselo povinně propadnout určité procento studentů; leč učilo se přece jen dál. Pozorovali jsme kolem sebe jak v Josefově prořídají řady nositelů Davidovy hvězdy. Transporty do vyhlazovacích táborů v Polsku pokračovaly. Po Praze a vůbec všude po českém venkově se rozprostíralo opravdové temno. Nic nového ostatně pod českým nebem, ale to poslední temno nastrojené Němci našemu národu daleko přesahovalo vše, co bylo Čechům naservírováno v minulosti.

Nu dobře, temno nás obestíralo, byli jsme ale přece jenom „teenageři“, i když naše možnosti prožívat léta dospívání byly velmi značně omezeny německou okupací a válkou, která kolem nás zuřila. Sokol byl zakázán, Němci si obsadili kdejaké hřiště a u nás v Dejvicích trénovali instruktoři nováčky na kdejaké louce. Lehká atletika se pěstovat dala, a pěstovala se jen v rámci tehdejších možností. Chodilo se také do divadla – jeden z našich spolužáků se stal vášnivým obdivovatelem zpěvačky Štěpánky Štěpánové a někteří z nás ji s ním často chodívali „na bidýlko“ do Národního tleskat. Můj kamarád Jarda Waldmann a já jsme si opatřili vlčácké psy a chodili jsme do jatek v Holešovicích opatřovat zbytky jako občasnou psí pochoutku. Jardův pes byl Don, můj Rek a cvičili jsme si je podle instrukcí v knize – více méně neúspěšně. Po večerech jsme docházivali i s Květou Odvárkou do části Sadové ulice poblíže Velvarské třídy, kde se scházívala skupinka spolužáků a spolužaček z gymnasia – Jirka Tesař, Svata Ryšavý, Věrka Patková, Jiřina Miklová, Max Taxa a několik jiných, a někdy se k nám přidružoval již poněkud starší Květův bratranec z Chocně „Karlíček“ Sršeň. Jednou ale Karlíček někam zmizel, a ukázalo se, že zmizel do koncentračního tábora v Buchenwaldu. Stýkal se totiž se skupinou komunistů v domácnosti paní Švabinské, manželky umělce Maxe Švabinského – a Němci je pak všechny až do konce války nepropustili. Po skončení války se „Karlíček“ objevil opět na scéně jako nepatrné vižlátko, a zasedl ale za veledůležitý partajní stůl v sekretariátu strany vedle Prašné brány – ale to už zase předbíhám... Jako dospívající čeští chlápci jsme nemuseli narukovat – rukovali ale mladí Němci, a mnozí se pak vracívali jen bez ruky, bez nohy – pokud se vůbec vraceli. A my jako kvintáni jsme narukovali jen „do tanečních“ – a to byla velká sláva. Nejpočetnější skupina hochů z naší třídy se dala zapsat do tanečních ve velmi konzervativní Kaskově taneční škole v Městanské besedě, a chodila tam s námi děvčata o rok či dva mladší. Motýlek, bílé rukavice, učit se velmi způsobně uklánět, prohodit „smím prosit?“ a podat partnerce rámě. Děvčata jen a jen v doprovodu úctyhodných „garde dám“, většinou matek... Ale vtloukli to do nás – u Kasky se začínalo polkou a valčíkem, později i s Českou besedou. Při „prodloužené“ až do půlnoci – a pak jen elektrikou domů zatemněnými ulicemi – a netřeba podotýkat, že to zatemnění mívalo i jisté námi mladými oceňované výhody vymykající se pohledům gardedám... Někdy se i pinkával míč přes nataženou šňůru na Hanspaulce poblíže domu Dr. Anselma Kováře, hned vedle vily Lídy Baarové, kde bydlela i její sestra Zorka Janů...

Němci utahovali šrouby, kde a jak, jen mohli. To se projevovalo i v oboru výuky češtiny a české literatury. Jistí čeští autoři se ocitli na černé listině – Karel Čapek jako by byl nikdy nic nenapsal. Zeyer zmizel z knihoven – jako „nearijec“. Zde bych se rád alespoň krátce zmínil o jednom svém konfliktu s profesorkou češtiny. Jednou nám dala napsat domácí úlohu na téma: „Které vlivy na mě v mládí nejvíce působily“. Mně to nedalo, a napsal jsem dost obširnou stať o tom, jak silně na mě zapůsobil pohled na malé děvčátko s Davidovou hvězdou na klopě kabátku. Když jsme odevzdali sešity naší češtinářce – hned si pročítla moji úvahu, ze sešitu těch několik stránek vytrhla a nakázala mně napsat něco jiného. To jsem poslušně učinil a napsal stať o tom, jak silně na mě zapůsobil život rybiček v akváriu. Češtinářka to samozřejmě pochopila jako nemístnou vzpouru, a po celou dobu až do maturity jsem byl u ní na indexu. Když si dnes všechno uvážím, dopustil jsem se nemístné provokace, která mohla ohrozit existenci gymnasia – na prosbu za odpuštění je dnes už ale pozdě...

Když v roce třiadvacátém nadešlo léto – všichni jsme už věděli, že Němci mají na kaňanku, invase neinvase. Rusové se probíjeli Kurskem a Voroněží a začínali hnát Němce svinským krokem k Berlínu. Tanková bitva u Kursku se stala legendou v historii tankových bitev. To léto bylo mým posledním létem na žních v Lošanech za stolem s mísami švestkových knedlíků a chlebů se sádlem... Nadcházel čas ne nepodobný honbě francouzské armády oddíly generála Kutuzova k řece Němenu...

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Občas mi vytanou na mysli pozoruhodné taje – nebo snad jen zajímavosti, které jako nevyškolený etymolog za pozoruhodnosti pokládám, a těším se jimi. Těším se jimi a rád bych některé z nich s vámi sdělil tady na papíře. Chcete-li tedy zde jednu z těch nedávno na mysli mi vytanulých pozoruhodností se mnou sdílet, zde je. Není to nic víc než ono pouhé – pouhopouhé „li“. Nikolivěk, nezaměňuji to s jazykem čínským, je to „li“ nesporně z podhoubí naší rodné řeči české. Budeš-li hodný, pochválím tě. Nebudeš-li zlobit, dostaneš kornoutek zmrzliny, Pepíčku. Budu-li zdráv, pojedu se podívat na hon jelenů. Nebudu-li jinak zaneprázdněn, dostavím se zcela určitě. Ano, takové „li“ to je. Úplná slovní nicka, ale umí zabrat, jen co je pravda! Nevím, zdali se objevuje i v jazyku slovenském – snad i ano – ale velmi pochybuji, že tohleto „li“ je hostem v jiných evropských jazycích. Je-li tomu opravdu tak, a je-li to opravdová česká specialita, jsme o jedno „li“ bohatší! Ne-li, nebude tomu tak. Takže to by bylo to „li“ – přiznejte ale, že je to podiv hodný pozor – a ne-li, je mi líto. Nebude-li pršet – nezmoknem! Dokonce i takový prstonárodní popěvek to naše LI zakódoval!

Pak, nebo takměř současně, jsem se pozastavil nad jistým gramatickým jevem, jež nedovedu vysvětlit, i když je to možná jen taková nic moc neznamenající slovní nicka. Jak mě tak sužuje nespavost a melu si to v hlavě tak i onak, sedne mi do hlavy jistá hádanka. Jista česká hádanka. Kdybych dovedl uvažovat tak jako pan Richard Toman, zdárný luštitel hádanek sestry Marunky Daňkové, měl bych snad jistou šanci. Týká se ta hádanka formulace českých záporů. A protože jsme my Češi v záporech kabrňáci, nelze to prostě pominout nezájmem. Čeština tvoří záporny velice jednoduše – mít nemít, jít nejít, divit se nedivit se, krást nekrást, málo nemálo, chodit nechodit. Angličtina vytváří záporny dost těžkopádně, jak dobře víme. Pro jazyky slovanské je vytvoření záporu jen hračkou, a k nim patří i řeč česká. Leč on ten český zápor nespočívá jen a jen v tom prostinkém „ne“. Tady je několik příkladů. Volat nevolat, tleskat netleskat, smát se nesmát se – leč pozor! Brát nebrat. V tom záporu nám mizí to dlouhé „á“. Spát nespát, Drát nedrat. Lhát nelhat. Cpát necpat. Dát nedat. Dbát nedbat. A jsou i dvě slovesa související s vyměšováním, jež se zde zdráhám uvést. Kromě oněch zmíněných i nezmíněných sloves mně napadá i dvojice rád nerad. Tudíž i mimo slovesa pronikla ta záhada! Bude toho jistě povícero – leč nebudou toho nižádné velké přešrše. Jakoby to všechno ten zápor dovedl prostě jen zkrátit a basta. Možná že učení etymologové k tomuto jevu klíč mají, našinec jen tápe a vrávorá. Nepodařilo se mi nalézt slovo delší než jednoslabičné, jež by tuto vlastnost neslo. Co že z toho plyne? Mě se neptejte. Snad i nic z toho neplyne – ale k tajům našeho jazyka to náleží, to zas prrr!

Ještě slovíčko k těm českým záporům. Ve srovnání s nimi je jazyk anglický hotovou neobratností, těžkopádností. Nemám – I do not have. Nechci – I do not want. Nesmím – I must not. Ani němčina to nemá snadnější. Nejsem – ich bin nicht. Nemohu – ich kann nicht. Nesmím – ich darf nicht. Podobně i jazyk francouzský pobelhává za češtinou - je ne sais pas, je ne dors pas, je ne veux pas, a tak dále. Slovanské jazyky před sloveso prostě vrtnou ta dvě tři písmenka a hotovo. V této souvislosti našinec napadá, jak lze vlastně opravdu rozlišit I do not know – I can not, to ale patří do kapitoly zcela jiné. Velice zajímavou kapitolkou je ovšem onen dvojitý český zápor. Nic nedělat. Nikam nechodit. Nikoho nevidět. Nemít nezájem – a tak podobně. S hlediska anglických a německých mluvčích je to hotová neuvěřitelnost – proboha, dvojitý zápor, vždyť je to prostě úplná nesmyslnost. Možná, že tomu tak je – leč posvítně si na tu údajnou nesmyslnost ostřejším světlem. Tak vy páni Angličané tvrdíte, že nelze vidět nikoho. Dobrá. Lze však opravdu vidět nikoho? Když nevidět tak nevidět, ale vidět

**SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
BŘEZEN – MARCH 11. & 25.
DUBEN – APRIL 8. & 22., MÁJ – MAY 6. & 20.
ČERVEN – JUNE 3. & 17.
VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781**

Jana Kovandová hledá svého otce Jana Kovandu narozeného v r. 1950, který emigroval z bývalého Československa v r. 1983 nejprve do Itálie a poté do Austrálie. V době, kdy byla Jana s otcem naposledy v kontaktu, někdy kolem roku 1993, žil Jan Kovanda hodně skromně, aby mohl co nejvíce cestovat; příležitostně se živil jako elektrikář. Na svém malém katamaránu občas vyrážel na moře. Jakékoliv přímé i zprostředkované informace o Janu Kovandovi prosím pište na adresu canberra@embassy.mzv.cz, nebo volejte na telefonní číslo 02 6290 1386.

Divadlo v Národním domě v neděli 12. března ve 14 hodin

Ve dnech 27. 2. až 14. 3. bude na pozvání našeho velvyslanectví v Austrálii pobývat devítičlenné Volyňské divadelní studio VODVAS. Australské turné tohoto divadelního spolku z jižních Čech je součástí Plánu akcí veřejné diplomacie našeho ZÚ v Canbeře na rok 2017 a jeho cílem je představit amatérský spolek VODVAS a jeho tvorbu krajským spolkům v ACT, Novém Jižním Walesu a ve Victorii. Facebooková stránka spolku je:

<https://www.facebook.com/vodvas>.

V krajské Besedě ACT se cca 90 minutové představení pro dospělé i děti „O šíleně statečném Ivánkovi“ uskuteční v pátek dne 10. 3. 2017 od 18 hodin a v Melbourne se představení budou konat o víkendu 4. - 5. 3. 2017.

Do Sydney spolek VODVAS přijede v sobotu dne 11. 3. 2017 dopoledne a od 15 hodin bude hrát představení „O šíleně statečném Ivánkovi“ v Sydney Country Clubu. V neděli dne 12. 3. ve 14 hodin vystoupí také v Sokole Sydney. Nedejte si to ujít.

MÁTE JIŽ ZAPLANENÉ PŘÍSPĚVKY NEBO VĚSTNÍK \$25?